

Hàng Xóm Nhỏ

Contents

Hàng Xóm Nhỏ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	7
8. Chương 8	8
9. Chương 9	9
10. Chương 10	10
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	14
14. Chương 14	15
15. Chương 15	17
16. Chương 16	18
17. Chương 17	20
18. Chương 18	21
19. Chương 19	22
20. Chương 20	23
21. Chương 21	24
22. Chương 22	25
23. Chương 23	26
24. Chương 24	28
25. Chương 25	29
26. Chương 26	31
27. Chương 27	32
28. Chương 28	34

Hàng Xóm Nhỏ

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, 1×1, HE, âm áp, ngọt, có H (hỗ công)Tình trạng bản gốc: Hoàn [28 phần]Biên tập: Blovez GroupLà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-xom-nho>

1. Chương 1

Trịnh Linh có một vị hàng xóm, thoát nhìn không nhiều tuổi lắm, một lần đi chung thang máy mới ngại ngừng bắt chuyện.

Vị hàng xóm này tên là Hoa Thất, vừa tốt nghiệp đại học, hàng ngày không đi làm, chỉ ở nhà vẽ truyện tranh, thu nhập tạm tạm cũng đủ sống.

Trịnh Linh cảm thấy cậu nhóc này trông thật nhỏ nhắn, chẳng khác nào học sinh trung học. Lịch sự tiếp chuyện đôi câu rồi im lặng.

“Còn anh? ”

Cậu nhóc hỏi.

“Tôi á? ”

“Anh làm nghề gì? ”

Trịnh Linh làm ở công ty xây dựng, hôm nào cũng đi sớm về khuya, hai người hiếm khi chạm mặt.

Ngày nọ Trịnh Linh hoàn thành công trình nên về nhà sớm hơn thường lệ.

Vừa bước tới cửa, mùi thịt thơm xông vào mũi khiến vầng trán hoa mắt, không khỏi thở dài một tiếng: “Thơm vậy ta! ”

Đúng lúc hàng xóm nhỏ ra ngoài đổ rác, hai người bối rối nhìn nhau.

Hàng xóm nhỏ cứ định nói nhưng lại thôi, sau cùng vẫn lên tiếng: “Tôi hầm thịt bò. ”

“Hầm rất nhiều. ”

“Một mình không ăn hết. ”

“Mà ăn không hết thì phải đổ đi, cực kì lãng phí. ”

“Nè! ”

“Hử? ” Trịnh Linh có chút mơ màng.

“Anh có muốn qua nhà tôi ăn chung không! “

2. Chương 2

Trịnh Linh sang nhà hàng xóm nhỏ để xơi thịt, còn cầm theo chai rượu vang, khả năng cậu nhóc sẽ bảo không biết uống, nếu thế thì chẳng còn cách nào, hẳn đành uống một mình thôi.

Tay nghề nấu nướng của hàng xóm nhỏ vô cùng xuất sắc, Trịnh Linh không tiếc lời khen ngợi ngay trong bữa cơm.

Hoa Thất được khen lại thấy ngượng ngùng, đỏ ửng cả mặt liền uống rượu hòng che giấu bối rối.

“Chén này của tôi mà... ” Lời Trịnh Linh muốn nói chạm môi nhưng không bật thành tiếng.

Sáng hôm sau Trịnh Linh đi làm, vị hàng xóm nhỏ nghe thấy động liền mở cửa trước, ấp úng chào hỏi Trịnh Linh rồi đưa cho hắn một túi vải, bên trong đựng hai hộp cơm.

“Đồ còn dư hôm qua đó. ”

“Còn thừa nhiều lắm, mình em ăn không hết nổi. ”

“Anh giải quyết một ít giúp em nhé!! Cứ để vào lò vi sóng hâm lại là được, đẩy chỗ này trên hộp ra... ”

“Thực sự rất cảm ơn em. ” Trịnh Linh đón lấy túi vải. “Suốt ngày gọi đồ ăn ngoài, nhiều dầu tới nổi bụng anh sắp bị ra rồi. ”

Buổi trưa ngồi ở công ty ăn sạch đồ ăn cậu bạn nhỏ Hoa Thất chuẩn bị, Trịnh Linh vừa rửa hộp cơm vừa ợ, nghĩ cách cảm ơn người ta.

Tay nghề nấu nướng của cậu nhóc này cực kì khá, ngay cả đồ dư vẫn ngon.

Buổi tối Trịnh Linh cố ý về sớm, gõ cửa nhà Hoa Thất.

“Hộp cơm của em này. Cơm mang đi ngon lắm. ”

“Hôm nay em làm cá sốt cay, một bát đầy ụ, nhiều quá em không ăn hết được nên anh có muốn sang ăn cùng không? ”

Trịnh Linh vừa nghe liền đáp: “Anh không khách sáo đâu nhé. ” bước luôn qua cửa rồi thay dép.

Hôm nay hàng xóm nhỏ làm cá sốt cay, địa tam tiên, rau xà lách xào, còn có một bát canh rong biển, cực kỳ phong phú.

“Vậy thì... ”

“Được rồi... ”

Hai người cùng lúc lên tiếng.

Trịnh Linh cười bảo: “Em nói trước đi. ”

“Vậy thì... Ngày nào em cũng làm nhiều đồ ăn lắm, mà ăn không hết, hơn nữa một mình ăn cũng lẻ loi. Em thấy hầu như anh không nấu nướng mấy, nếu không ngại thì hàng ngày sang đây ăn cùng em! ”

Trịnh Linh đáp: “Anh cũng muốn nói chuyện này. Trong nhà cũng chẳng có ai, ăn mãi cơm hộp bên ngoài thì dạ dày quả thực chịu không nổi. Hay là vậy, anh gửi em tiền ăn hàng tháng, nếu về sớm thì anh ăn cơm tối cùng em luôn, em thấy sao? ”

“Dĩ nhiên là được! Thế nhưng không cần tiền ăn đâu, không có anh thì em cũng nấu nhiều vậy mà, nấu ít quá mùi vị cũng khác nữa. ”

“Vẫn nên gửi tiền ăn, em đã mua nguyên liệu, phải có tiền công nữa. Dù sao nhóc con chân ướt chân ráo vừa tốt nghiệp đại học, nên lưu tâm quản lý tài sản hơn.” Vừa dứt lời liền đặt phong bì lên bàn cơm.

“Không phải nhóc mà! ”

“Ha ha ha! ” Trịnh Linh đứng dậy đi rửa bát.

Chờ người ta đi rồi, Hoa Thất mới mở phong bao.

“Nhiều quá... ”

Áp lực lớn rồi đây!

Mấy món em nó làm nhìn ngon phết các thím ạ

Cá sốt cay

Địa tam tiên: là món xào bao gồm cà tím, ớt xanh và khoai tây

3. Chương 3

Hoa Thắt chuẩn bị một bàn ăn thịnh soạn.

Đợi cả đêm chẳng ai đến.

Có chút tủi thân, từ đau thương phần nộ chuyển thành cảm giác thèm ăn, liền chén sạch chỗ thức ăn nguội ngắt.

Ngày thứ hai, Hoa Thắt nghiên cứu thực đơn mới, lại chuẩn bị một bàn đầy ắp.

Song vẫn chẳng thấy người!

Hơn nữa cậu ra mắt thần quan sát, ngay cả bóng dáng hàng xóm cũng biệt tăm!

Sáng ngày thứ ba nghe thấy tiếng động, Hoa Thắt nhảy dựng rồi chạy ra, vừa mở cửa, hai đôi mắt gấu trúc đối diện nhau.

Trịnh Linh lên tiếng trước: “Thực sự rất xin lỗi, đột nhiên có dự án, nhịn đói hai đêm ở công ty, còn quên để lại cách liên lạc cho em mà cũng chẳng đi được, anh xin lỗi, để em chờ quá lâu rồi! ”

“Có ma mới đợi anh! ”

Trịnh Linh đưa tay định sờ đầu Hoa Thắt, Hoa Thắt nghiêng đi né tránh, rồi hỏi: “Hôm nay anh về có sang ăn cơm không? ”

“Anh về tắm rửa thay quần áo, rồi phải về công ty. Mấy tuần này rất gấp, em không cần làm cơm cho anh đâu. ”

Hoa Thắt nhìn vẻ mặt tiêu tụy của hắn, có chút đau lòng.

Trịnh Linh rút di động ra bảo: “Vẫn nên lưu lại số điện thoại nhỉ! ”

Trao đổi danh bạ với nhau, thêm cả WeChat, Trịnh Linh về nhà tắm rửa xong xuôi, leo lên giường định chớp mắt một lát, mở di động xem qua rồi vào Wechat của cậu nhóc hàng xóm ngó qua bạn bè, quả nhiên toàn đồ ăn.

Xem một lát Trịnh Linh cười cười rồi ngủ lúc nào chẳng hay.

Trong mơ các khay thức ăn bay rợp quanh đầu hắn, nào vịt quay bắc kinh, nào đại áp, thịt viên sốt, có cả tôm sú chao dầu...

Ngủ tầm hai tiếng, Trịnh Linh dậy ăn mặc chỉnh tề rồi đi làm, Hoa Thắt đã chờ sẵn bên ngoài, đưa túi cho hắn và dặn dò: “Bữa trưa và bữa tối. ”

Hộp cơm còn nóng hổi, xem ra vừa mới làm xong.

“Ngày mai nếu anh vẫn chưa về được, thì em mang cơm đến công ty nhé! ”

“Không cần đâu, vậy làm phiền em quá. ”

“Nhưng anh gửi em tiền rồi! ”

“Không cần thật mà. ”

“Em mặc kệ! Thế nào em cũng tìm ra địa chỉ công ty anh ở trên mạng! ”

Cơ bản đâu cần tìm kiếm chứ, ngay trên WeChat hắn có đề thông tin cơ bản mà.

“Được được được, anh chờ cơm ngon của em, đầu bếp nhỏ! ”

“Không nhỏ chút nào nhé! ”

4. Chương 4

Trịnh Linh ngủ ở cơ quan, nhóm chạy dự án gồm sáu thành viên, chị Lý là người thân nhất với Trịnh Linh, buổi trưa chị Lý gọi cơm hộp, hỏi Trịnh Linh có muốn một suất không, hẳn đáp không cần.

Cơm hộp được đưa đến nên chị Lý sang phòng ăn, Trịnh Linh đã ngồi ở đó.

Có một cậu nhóc mang cơm cho hẳn.

“Em trai chú à? ”

“Không phải. ”

“Thế con trai à? ”

“Chị biến ra chỗ khác đi. ”

Trịnh Linh mở hộp cơm, màu sắc bên trong cực kì phong phú, trông cứ phải gọi là thèm nhỏ dãi. Hẳn hỏi Hoa Thất: “Em đã ăn chưa? ”

“Ở nhà em ăn rồi. ”

“Lần sau đem thẳng qua công ty anh rồi cùng ăn, chẳng phải em bảo ăn một mình cũng buồn sao. ”

“Biết rồi nha! ” chị Lý bảo: “Cô dâu nhỏ mới cưới tên gì thế? Nói chị biết đi nào? ”

“Dạ, tên là Hoa Thất cô ạ! ” Hoa Thất ngồi đối diện Trịnh Linh.

Thức ăn từ suất cơm gọi về đẳng ngoạn trong miệng chị Lý, còn Trịnh Linh đằng kia thấy ngon miệng lắm nha!

Trịnh Linh giải thích: “Hàng xóm của em, coi như góp gạo thổi cơm chung! Mỗi tội cơm toàn nhờ cậu ấy nấu. Chị nếm thử coi, cũng ngon lắm. ” nói rồi đẩy hộp cơm về phía chị Lý.

Chị Lý chăm chú quan sát hộp cơm của Hoa Thất, trông thèm thuồng kinh dị, thế nên chị gấp miếng thịt to nhất, vừa nhai vừa nói: “Ngon thật! ”

“Vậy chị ăn thêm nữa đi. ”

Gương mặt nhỏ nhắn của Hoa Thất ửng đỏ, chị Lý không trêu cậu nữa, lại quay về với hộp cơm mua ngoài.

Ăn xong bắt đầu làm việc, Trịnh Linh đưa Hoa Thất dạo một vòng quanh công ty, sau đó tiễn cậu về.

Trước khi đi còn dặn: “Buổi tối cùng ăn nhé.

5. Chương 5

Đến tối Hoa Thất quay lại, mang theo phần cơm cho ba người, nhưng là ba suất cơm cực kì đầy đủ, cho cả chị Lý.

Chị Lý ăn cơm mà cảm động rớt nước mắt, khiến những đồng nghiệp khác cũng gọi Hoa Thất là cô vợ nhỏ, hiền lành đảm đang.

Sau một bữa cơm, tất cả đều thành người quen.

Hoa Thất biết Trịnh Linh rất lợi hại, nhưng chẳng ngờ rằng người lợi hại nhất không chỉ có mình hẳn. Tất nhiên chính là chị Lý.

Sau khi ăn xong Hoa Thất hỏi: “Hôm nay anh có về không? ”

“Có chứ, về còn tắm. ”

“A, vậy em chờ anh về cùng nhé! ”

“À, có khi đừng đợi, anh xử lý công việc xong xuôi chắc phải nửa đêm mất. ”

“Không sao đâu, để em chờ anh. ” Hoa Thất đáp xong, ngẫm nghĩ một chút lại hỏi: Có bất tiện gì không? ”

“Không đâu. ” Trịnh Linh trả lời. “Để anh tìm máy tính cho em tha hồ nghịch nhé. Anh cố làm nhanh cho xong. ”

Một đám người tăng ca cùng nhau, chị Lý vừa làm vừa buôn chuyện với Hoa Thất.

”Bạn nhỏ làm gì thế? ”

“Em vẽ truyện tranh. ”

“Ế? Sinh viên mỹ thuật à? ” Hai mắt chị Lý ngời sáng. “Em biết dùng Photoshop không? ”

“Dạ có... ”

“InDesign, hoặc PPT thì sao? ”

“Dạ biết ạ... ”

Chị Lý vỗ tay bốp một cái. “Ây da, lão Trịnh này, chú đừng để mình chết vì bận rộn chứ, chẳng phải bên cạnh có trợ lý nhỏ sao! ”

Trịnh Linh vừa định từ chối, thì Hoa Thất đã lên tiếng đầy chờ mong: “Chưa chắc em đã làm tốt nhưng có thể thử xem sao ạ. ”

Trịnh Linh thấy cậu nóng lòng muốn thử sức, đành phải tìm mấy phần việc sắp chữ cho cậu làm.

Kết quả khá tốt, hai người liền cùng nhau ngồi vẽ bảng phân tích.

Hiệu suất tăng gấp đôi, Trịnh Linh và cô vợ nhỏ tan ca sớm nhất.

Trời tối nhà lại chẳng xa, hai người cùng tản bộ về.

Hoa Thất vẫn chờ được khen, im lặng không nói suốt đường đi.

Trịnh Linh có chút rầu rĩ vì đã làm phiền tới hàng xóm nhỏ, dọc đường cũng lặng thinh chẳng lên tiếng.

Tới cửa nhà, Trịnh Linh lấy chìa khóa rồi bảo: “Anh về trước đây. ”

Cả người Hoa Thất ủ rũ.

Trịnh Linh xoa xoa đầu cậu: “Hôm nay làm phiền em rồi, anh còn được ngủ thêm một lúc nữa chứ. Nhóc con thông minh lắm, cái gì cũng làm tốt hết trơn. ”

Hoa Thất mặt đỏ tía tai như cà chua chín, lại cố nén cười, xong chịu không nổi liền, “bốp ” một cái gạt tay Trịnh Linh rồi chạy về nhà.

6. Chương 6

Chị Lý ăn chẳng nhiều, lần đưa cơm tiếp theo Hoa Thất vẫn chuẩn bị cả phần của chị.

Đúng dịp chị Lý mang một hộp chocolate cỡ bự cho cậu.

Bày biện xong đồ ăn đã được hâm nóng, Hoa Thất phát hiện còn sót một hộp liền chạy đi hâm lại.

Chị Lý cảm thán: “Dâu hiền vợ đảm như này biết tìm ở đâu, chị cũng muốn! Hay bán cho chị được không?”

“Em bán giá gấp đôi cho chị. ”

“Tốt ghê cơ, nhưng mà cũng đáng. ”

“Cực kì có giá, cần nhắc đi. ”

“Đồ xấu bụng, chưa gì đã bán vợ mình rồi, xuống tay một cái kiếm được không ít tiền. ”

“Bán xong đưa tiền cho nhóc ấy, bảo đếm giúp em, ha ha ha! ”

“Ha ha ha! ”

Hoa Thất trở lại với hộp cơm đầy nắp trên tay.

Và nghe thấy tất cả.

Cậu nhóc sa sầm nét mặt mở nắp hộp, sầm mặt làm nóng thức ăn, rồi xì mặt ngồi đối diện Trịnh Linh.

Để nghiêm khắc trừng trị hắn, Hoa Thất kéo hộp thịt bò hầm, món Trịnh Linh thích nhất về bên cạnh tay mình, cách hắn thật xa.

Trịnh Linh tưởng cậu giận thật, nếu muốn trừng phạt hắn, thì đành nhịn ăn vậy.

Trịnh Linh không ăn lại làm Hoa Thất lo lắng.

Lén lén lút lút đẩy hộp thịt bò ra giữa từng li từng tí.

Chị Lý ngồi bên tận mắt chứng kiến, xem chút bùng nổ.

7. Chương 7

Dự án sắp kết thúc, Trịnh Linh càng lúc càng bận. Ngày ngày Hoa Thất đều đưa cơm cho Trịnh Linh, đôi khi còn giúp hắn một tay.

Hai ngày cuối cùng nhân viên làm việc thâu đêm suốt sáng, Hoa Thất cũng kiên nhẫn ở lại cùng hắn.

Cả đám dán mắt vào màn hình máy tính, hai con người vờ đổ tở máu, như mấy cái xác không hồn. Hoa Thất lúc thì rót nước cho từng người, khi lại đút điểm tâm cho Trịnh Linh.

Trịnh Linh vô thức há miệng ăn, cắn nhầm vào tay Hoa Thất mà chẳng hề hay biết.

Hoa Thất rút tay lại như bị điện giật, đỏ mặt xoa xoa tay.

Ấy mà lát sau đã bóc quýt rồi nhét một múi vô miệng hắn.

Họ phải kết xuất đồ họa, hoàn thành thiết kế mặt bằng, còn phải viết thuyết minh cho bản vẽ phân tích điều kiện tự nhiên, những thứ này Hoa Thất đều chẳng giúp được nên buồn chán lẫn ra ngủ.

Chị Lý cúi vẹo Trịnh Linh, Trịnh Linh nghiêng đầu nhìn sang thấy chị chỉ về phía Hoa Thất.

Trịnh Linh hiểu ý liền lại gần nhẹ vỗ vai Hoa Thất. “Vợ ơi? ”

“Này! Hoa Thất, Hoa Thất? ”

Hoa Thất đã say giấc nồng.

Hắn bèn lấy áo khoác đắp người cậu.

Lát sau lại thấy ngủ mãi như vậy rất mỏi, liền cúi người bế cậu sang phòng nghỉ, nằm trên giường sẽ ngon giấc hơn.

Hoa Thất xoay người tìm tư thế thoải mái, miệng khẽ nhóp nhép, kéo chặt áo khoác Trịnh Linh và ngủ tiếp.

Trịnh Linh ngồi xồm, xoa xoa đầu cậu nhóc.

Có mấy cái từ lan quyn chuyên ngành thôi mà hại não kinh T[^]T Tui rất cảm ơn cô Gián đã tương trợ
Mà ts ông anh:)) nhận vợ nhanh vãi:))

8. Chương 8

Mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ báo cáo dự án.

Trịnh Linh về nhà ngủ một giấc trọn vẹn, tắm giặt thay quần áo, sang ngày thứ hai liền từ ông chú râu ria xôm xoàm cày cuốc mấy năm ở công trường biến thành một người đàn ông thành đạt đẹp trai ngời ngời.

Toàn thân đóng bộ vest đen, giày da cũng đen, tóc tai chải chuốt vuốt keo bóng mượt, đeo cặp kính mắt viền bạc, nhếch môi mỉm cười, Hoa Thất lại gần hít hà, hình như dùng nước hoa Kölnisch Wasser.

Đẹp trai ghê gớm!

Trịnh Linh cười cậu: “Cún con, đánh hơi thấy gì đó? ”

“Có anh là cún ý! ”

Trịnh Linh vẫn cười. “Hôm nay tụi anh liên hoan, buổi tối đừng nấu cơm, anh về đón em. ”

“Thôi, các anh cứ liên hoan, em không góp vui thêm đâu. ”

“Mấy người trong nhóm em đều quen mà, hơn nữa dự án này em cũng góp nhiều công sức. ”

“Ah... ”

“Anh đi đây. ”

“Vâng... ”

“Thế còn... ”

“Dạ? ”

“Cố gắng báo cáo nhé, chúc anh công việc thuận lợi... ”

“Ha ha, nhờ cả vào lời em chúc đấy. Đi nhé bai bai. ”

Buổi trưa Hoa Thất đun lại thức ăn trong tủ lạnh, qua loa xong bữa, thấy di động rung liền mở ra xem, là WeChat của Trịnh Linh, báo chuyển một khoản tiền 520.

Trông thấy số tiền này Hoa Thất đỏ bừng mặt.

Điện thoại di động lại rung một cái.

Trịnh Linh nhắn: “Còn khoản nữa. ”

Lại thêm con số 520.

Hoa Thất nhắn tin hỏi: “Gì thế? Sao lại gửi tiền cho em? ”

Trịnh Linh trả lời: “Tiền công em làm ngoài giờ, chị Lý tính giờ lương giúp em đó. ”

“Thế này không ổn lắm đâu, em cũng đâu làm gì để được trả nhiều như này... ”

“Ngoan nào, em nhận đi, nghe xong báo cáo sắp rất vui vẻ. ”

“Ah... ”

“Sáu giờ tan ca anh về đón em, chúng ta đi ăn rồi tăng hai đến KTV, còn mấy tiếng nữa để em chọn bài luyện giọng đây ha ha ha! ”

Ai muốn hát chứ!

Mở sổ ra cũng không vẽ nổi, Hoa Thất lo lắng quá nửa ngày, đến khi ngồi lên xe Trịnh Linh xe, tim đập thình thịch loạn nhịp bởi lẽ Trịnh Linh lái xe cũng rất điển trai.

Tới nhà hàng cơ bản toàn người Hoa Thất quen mặt, tự mình chào hỏi rồi túm năm tụm ba tìm chỗ ngồi.

Đối với đồ ăn, Hoa Thất cũng có nguyên tắc tìm kiếm tài liệu nghiên cứu nhằm nâng cao tay nghề, nhân dịp hiếm có này, cứ ăn một miếng phát hiện chẳng có giá trị tham khảo liền gấp sang bát Trịnh Linh, nhờ hẩn xử lý nốt phần còn lại.

Chị Lý vốn ngồi một bàn cùng cả hai, về sau nhìn đau cả mắt đành cầm bát rời đi.

9. Chương 9

Khi đã cơn no rượu say, đột nhiên Hoa Thất thấy buồn buồn liền chạy qua nhà vệ sinh.

Cả buổi mãi chẳng thấy ra, Trịnh Linh phải đi tìm cậu.

“Hoa Thất? ”

“Ở đây... ”

“Giờ ra quán bar mới tách nhóm, sau đó sẽ đến KTV, có muốn đi không, mà em ổn chứ? ”

“Không sao... ”

“Vậy anh chờ em. ”

“Không phải, cái cửa này, em không biết khóa... ”

Trịnh Linh mỉm cười, thì ra suốt cả tối nhóc con cứ lẩn tẩn xem xét cái cửa.

Hắn đẩy cửa buồng WC bước vào.

Một buồng vệ sinh không lớn, Hoa Thất bị dồn vào nên phải tránh sang bên, Trịnh Linh nghiêng người đóng cửa lại, nói: “Khóa cửa hơi kì quặc xịu, em bẻ như này thì sẽ chốt được cửa. ”

Hắn xoay đầu lại, cúi xuống mỉm cười nhìn Hoa Thất.

Bất thành linh hắn khom người về phía trước, Hoa Thất không kịp đề phòng, sợ tới nỗi nhắm tịt hai mắt.

“Ở đây có miếng lót bồn cầu này. ” hắn rút ra một miếng giấy từ phía sau Hoa Thất.

“Ah... ” Hoa Thất chớp chớp mắt, lại cúi đầu.

“Anh chờ em bên ngoài, cứ từ từ giải quyết. ”

Dứt lời Trịnh Linh mở khóa bước ra ngoài.

Chị Lý đứng hút thuốc ở khu vực cho phép cách đó không xa, vẫy tay gọi Trịnh Linh, hỏi: “Vợ nhỏ nhà chú đâu, chưa xong hả? ”

Trịnh Linh cũng châm một điếu, tựa vào lan can hút thuốc đối diện chị Lý. “Người ta có tên có tuổi, đừng có suốt ngày vợ nhỏ dâu bé, dễ khiến người khác hiểu lầm. ”

“Ai mà không biết là đùa chứ. ”

“Đùa kiểu vớ vẩn, riết rồi mất tự nhiên đi. ”

“Được rồi, giờ vào chuyện chính, cô nhóc lần trước chị giới thiệu cho chú, nói chuyện thế nào rồi? ”

“Cũng có nói chuyện trên WeChat, đợt này mà không bận thì cũng gặp nhau rồi. ”

“Vây chú phải giữ chặt đấy. ”

“Biết rồi biết rồi. ”

Thực tế Hoa Thất chẳng buồn giải quyết nữa rồi, rửa sạch tay rồi đi ra, vừa lúc đó nghe thấy hết cuộc trao đổi giữa hai người.

Cậu vốn hơi hụt hẫng, nghe xong những lời này lại càng khó chịu, ngồi xổm một lát ở hành lang mới đi ra, trông thấy Trịnh Linh nói: “Em về trước. ”

“Sao thế? Về á? Không muốn đi bar hay khó chịu ở đâu? Để anh đưa về nhé!. ” nói xong vươn tay định xoa đầu cậu.

Hoa Thất lùi về sau một bước, đáp: “Không cần, tự em về được. ”

“Anh về cùng em. ”

“Không cần thật mà, các anh cứ đi chơi đi! em không sao đâu. ”

Nhìn Hoa Thất bất ngờ ủ rũ, trong lòng Trịnh Linh cũng không thoải mái, nhưng Hoa Thất nhất định giữ ý, nên hần và chị Lý đành tiễn cậu lên taxi còn hai người lái xe đến quán bar.

Về đến nhà Hoa Thất liền ngồi gục cạnh sofa, tựa đầu lên ghế, bàn tay nắm chặt ngực áo.

Vô cùng khó chịu...

10. Chương 10

Trịnh Linh uống rượu vì thế tìm người đưa về. Hần đứng ngoài hành lang, xem giờ thấy đã muộn nên không sang làm phiền Hoa Thất nữa.

Sau khi thức dậy Trịnh Linh vẫn còn khá lo lắng, gửi tin WeChat cho Hoa Thất song chẳng thấy hồi âm.

Lúc hần ra khỏi cửa cũng không thấy bóng dáng Hoa Thất đưa cơm.

Hiển nhiên buổi trưa chẳng ai mang cơm đến, Trịnh Linh chờ mãi chờ mãi, cuối cùng đành gọi cơm hộp bên ngoài.

Chị Lý thấy hần cả ngày thấp thỏm, bảo hần nếu hết việc thì cứ về nghỉ ngơi.

Việc đầu tiên khi về đến nơi là chạy qua gõ cửa nhà hàng xóm, đứng hồi lâu vẫn không ai mở cửa.

Lại gửi tin nhắn oanh tạc Wechat.

“Em làm sao thế? ”

“Có ở nhà không? ”

“Xảy ra chuyện gì vậy? ”

Hoa Thất ngồi trên sàn nhà một ngày một đêm, nghĩ mãi chẳng ra nguyên nhân.

Chỉ biết mình không muốn gặp Trịnh Linh, không muốn nói chuyện với hần, cũng không muốn nấu cơm cho hần nữa.

Lấy tiền trả lại người ta thôi...

Đúng lúc này, cửa sổ ban công nhà Hoa Thất vang lên tiếng gõ.

Hoa Thất giật nảy người vì sợ, liền chạy ra xem, Trịnh Linh đứng trên ban công vẫy vẫy tay chào cậu.

Hoa Thất vội vã mở cửa, hỏi: “Làm sao anh vào đây được? ”

Trông thấy trong tay Trịnh Linh cầm một tấm ván gỗ, đại khái gác lên ban công hai nhà, đi cầu thang bằng sang.

“Quá nguy hiểm! Anh không cần cái mạng luôn hả! ”

Trịnh Linh xoa xoa tay nói: “Chẳng còn cách nào hết, anh thực sự rất lo, em ở đây không ai thân thích, nhờ xảy ra chuyện gì chẳng phải có mối anh sao? ”

“Được rồi, anh thấy đây em vẫn ổn, anh về đi. ”

Trịnh Linh theo cậu vào trong, vừa đi vừa hỏi: “Em ở nhà tắt đèn tối om làm gì vậy? ”

Hoa Thất không thèm để ý tới hấn, hờn dỗi bật đèn.

Trịnh Linh đi về phía nhà bếp, lại gần sờ mặt bếp: “Cũng chẳng nấu nướng, chưa ăn uống gì cả, em có thấy khó chịu ở đâu không? ”

“Không có, anh cứ đi đi. ”

“Hay hôm qua ăn linh tinh nên bụng dạ khó chịu? Chị Lý hôm nay cũng đau bụng âm ỉ cả ngày. ”

“Anh phiền quá à! ”

“Thế anh làm cơm cho em nhé! Anh cũng chưa ăn gì hết. ”

Nghe thấy hấn chưa ăn, Hoa Thất mềm lòng ngồi xuống sô pha, trông hấn loay hoay trong phòng bếp cũng không đuổi ra.

Có điều chỉ được một lúc ngẩn ngủ, thấy ngứa mắt lại xắn tay áo rửa tay, thái rau rồi xào đồ ăn, còn Trịnh Linh tự tay làm mỳ mãi không xong.

Có điều vì nhìn đói một ngày trời, nên Hoa Thất ăn rất nhiều.

Ăn uống no say, Trịnh Linh hỏi cậu: “Anh đã làm gì khiến em giận sao? ”

Hoa Thất đỏ hoe vành mắt, đáp: “Không phải tại anh, do em cả nghĩ thôi. ”

“Hử? ” Trịnh Linh khó hiểu. “Mấy ngày nay em vất vả nhiều rồi, em làm cơm giúp anh, lại còn tặng ca cùng anh. Anh biết em làm tất cả đều không phải vì tiền, nhưng đợt này thực sự quá bận, không có thời gian ở cùng em, cũng chẳng ngơi tay để ăn một bữa tử tế với em. Được cái nửa tháng tới ít việc, anh ở gần em nhiều hơn được chứ? Em có muốn đi đâu không, anh dẫn em đi chơi. ”

Hoa Thất nhìn nhìn hấn, đang nghĩ hấn không hiểu thật, hay đang giả ngây giả dại.

Là không hề phát giác lúc cả hai ở trong buồng WC, cậu nhắm mắt khi hấn lại gần, đợi chờ một nụ hôn, hay đã biết nhưng muốn bỏ qua coi như không thấy.

Thế nhưng cậu không dám hỏi.

Kể gốc chính là cậu, vì lẽ gì lại nghĩ rằng hấn sẽ hôn mình chứ?

“Vậy mai anh đi xem phim cùng em nhé, có phim muốn xem từ lâu nhưng em ngại đi một mình. ”

“Không thành vấn đề, anh đi mua vé ngay đây. ”

11. Chương 11

Đã không muốn để ý đến hắn rồi, tiền cũng xếp riêng một chỗ, có sao chỉ vì hai ba câu nói đã bị dỗ dành ngon ngọt.

Lại còn vô cùng sung sướng chứ?

Có cái gì hay mà vui, chẳng phải chỉ là xem phim thôi sao.

Lẽ nào...

Thôi tàn đời rồi!

Cậu đứng dậy lấy mấy tạp chí chụp ảnh người mẫu từ trên giá sách. Toàn các chị gái nóng bỏng kêu gọi. Lật từng tờ một vẫn không có cảm giác!

Muốn quỳ!

Hình như sai sai đâu đó.

Cậu lại tìm một quyển tạp chí mẫu nam, giở một lượt từ đầu tới cuối, trong lòng vô cùng bình tĩnh không chút xao động.

Ngắm ngắm các chị gái ngực bự, lại ngó ngó vài anh trai khoai to, vẫn thờ ơ lãnh đạm

Vậy thì chỉ còn một bước kiểm chứng cuối cùng.

Cậu bật di động, mở ảnh Trịnh Linh nằm ngủ xấu xí trên ghế xoay, há miệng ngáy.

Trái tim liền thành thạch đập loạn nhịp.

Cảm giác máu dồn xuống dưới sẵn sàng lâm trận, ngực căng tức, nhoi nhói

Thôi xong, hay là thế...

Có phải không nên đi xem phim nữa không.

Nhưng vẫn muốn đi.

Muốn gặp hắn.

Vậy phải chẳng quá dễ tiện?

Không sao, chỉ cần cậu không vượt qua giới hạn, không ngốc nghếch lần nữa là được mà.

Ngày nọ, Trịnh Linh cũng chỉ lên công ty nửa ngày rồi quay về, chiều về nhà thay quần áo, gọi Hoa Thất.
“Đi nào, anh đưa em đi ăn trước. ”

Hoa Thất quệt miệng nói: “Trong rạp tối om lại chẳng ai nhìn anh, ăn diện bánh bao vậy làm gì. ”

“Lần trước mặc âu phục, thấy em cứ nhìn mãi, lần này mặc cho em ngắm đó. ”

Hoa Thất đỏ mặt, lắp bắp đáp. “Em em, không phải em thích đâu! ”

Hai người đi ăn đồ Nhật, sau đó đến rạp chiếu phim. Khi phòng chiếu mới tắt đèn, Hoa Thất chẳng thấy gì cả, cảm giác hơi tiêng tiếc, cậu muốn lên nhìn gương mặt nghiêng của Trịnh Linh.

Là một phim kinh dị, Hoa Thất nhát gan nhưng không dám nói thẳng vì xấu hổ. Có điều Trịnh Linh xem ra rất can đảm, tiếng hét chói tai vang lên khắp rạp, Trịnh Linh chẳng hề phản ứng, thoát nhìn cực kỳ đáng tin.

“A! ” chỗ rẽ đột nhiên xuất hiện bóng ma, Hoa Thất cũng bị dọa, la hét đưa tay quờ khắp nơi.

Chạm phải một vật mềm mềm.

Một tay Trịnh Linh tóm lấy tay cậu, tay kia vỗ nhẹ lên mu bàn tay, nghiêng đầu khẽ nói: “Đừng sợ. ”

Thế nên cậu đâu còn lo lắng sợ hãi gì nữa. Hơi nóng bùng lên bên tai.

Hoa Thắt vội vàng rút tay lại, nói: “Em đâu có sợ! ”

Dùng tay trái ôm lấy tay phải, hết vuốt lại sờ, dù sao cũng chẳng ai thấy. Hơi ẩm lưu lại thật lâu không hề tan biến.

12. Chương 12

Editor: sâu xanh

Beta: Katherine Kim

12.

Mấy ngày tiếp theo, Trịnh Linh đưa Hoa Thắt đi vườn bách thú, công viên, phố ăn vặt, viện bảo tàng, bảo tàng nghệ thuật, vân vân và mây mây.

Hoa Thắt hào hứng như một đứa trẻ, đi chỗ nào cũng vô cùng phấn khích.

Nhưng mà nghe nói có dự án mới rồi. Trịnh Linh không thể nghỉ việc mãi được.

Ngày cuối cùng, hắn đưa Hoa Thắt đi nghe hát opera.

Dù chẳng hiểu ca từ, nhưng nghe xong Hoa Thắt vẫn thấy buồn lắm. Cả người cậu ỉu xìu.

Trời sắp sửa sang đông, vậy nên khi ra khỏi nhà hát, Hoa Thắt vừa giậm chân vừa hà hơi vào tay cho ấm.

Trịnh Linh cầm lấy tay cậu, bao lại, xoa nhẹ nhẹ.

Viền mắt Hoa Thắt ửng đỏ. Cậu rút tay về, nói: “Đang yên đang lành, anh đừng mó má tay chân!”

Tay Trịnh Linh vẫn luôn ấm áp như thế.

Trịnh Linh quay lại với công việc. Lại phải tăng ca mỗi ngày.

Hoa Thắt vẫn như trước, sáng sớm đưa hắn cơm trưa, cuối ngày đem bữa tối đến, thỉnh thoảng còn giúp thêm mấy việc vặt.

Một ngày nọ, chị Lý bảo: “Công việc chất thành núi rồi. Trịnh này, cô nàng chị giới thiệu cho chú hồi trước ấy, cuối cùng thì chú không gặp à.”

Hoa Thắt dựng tai lên nghe.

“Em gặp rồi. Cảm giác khá tin cậy. Em bảo cô ấy tháng sau tới thử.”

“Sao phải chờ đến tháng sau hả. Tìm một thực tập sinh đáng tin khó lắm đó biết không. Cứ để người ta thử một thời gian trước đã. Đừng đợi lâu làm gì, kéo nhờ lúc đến còn chẳng bằng Tiểu Hoa của chúng ta thì lại thất vọng lắm. Không bằng để Tiểu Hoa làm thêm ở đây luôn đi!!”

Trịnh Linh bảo: ” Thôi đi, người ta là tác giả truyện tranh đó chị. Ai thềm làm thêm cho chị chứ?”

Hoa Thắt vội xua tay: “Ấy ấy, em không....”

Theo Trịnh Linh thấy, hắn là cậu không thích loại công việc gò bó thời gian thế này đâu. Mỗi ngày qua đây giúp chơi thì thấy vui thôi. Hình như cậu cũng không thiếu tiền nữa, nên hắn đã từ chối thay cậu rồi. Tất nhiên là chị Lý cũng chỉ đùa thôi.

Hai ngày sau, cô bé thực tập sinh kia đến. Những người khác cũng hài lòng. Tuy còn đang học đại học, nhưng cô bé rất thạo việc, vả lại còn hiểu chuyện.

Mỗi tối Hoa Thắt đến đó cũng chẳng còn việc gì cho cậu làm nữa. Cậu thấy hơi hụt hẫng, nhưng không thể mặt dày ở đây mãi, cuối cùng đành về nhà.

Một buổi trưa, Hoa Thắt nhận được điện thoại của Trịnh Linh. Hắn nói tối nay sẽ về nhà ăn cơm.

Hoa Thắt vội thay đồ rồi chạy đi mua thức ăn.

Làm cơm xong, cậu đợi Trịnh Linh về. Lúc này, chuông cửa chợt reo vang.

Hoa Thắt mở cửa, hành lang tối đen, chỉ phía xa xa có ánh nến bập bùng.

Trịnh Linh bê một chiếc bánh ngọt bọc giấy, bước về phía cậu. Trên bánh là những ngọn nến đang cháy sáng lung linh. Hắn ngân nga khúc ca mừng sinh nhật: “Mừng ngày sinh nhật của em, mừng ngày sinh nhật của em.”

“Ồ?” Hoa Thắt tròn mắt.

“Nhưng hôm nay đâu phải sinh nhật của em?”

13. Chương 13

Editor: sâu xanh

Beta: Katherine Kim

13.

Trịnh Linh ngậy ra chốc lát: “QQ của em ghi là hôm nay mà.”

“Trên QQ ghi bữa thôi. Sinh nhật ngày 11/11, nhìn sao cũng thấy giả giả chứ nhỉ?!”

“Ày, anh còn đang nghĩ ngày này đẹp lắm, đặt bánh sinh nhật còn được giảm giá 70% đấy.”

Hoa Thắt mở cửa cho Trịnh Linh vào nhà. Hai người ngồi xuống bàn ăn cơm. Cậu vẫn chưa bật đèn, vì còn phải thổi nến và ước nữa.

“Vậy sinh nhật em là ngày nào?”

“Cũng sắp rồi, trùng với ngày giáng sinh.”

“Thật hả? Sao còn thấy giả hơn ngày hôm nay.”

“Thật mà!” Hoa Thắt xòe tay: “Quà của em đâu?”

“Quà gì?”

“Quà sinh nhật đó!”

“Quà sinh nhật tất nhiên phải đến sinh nhật mới tặng chứ. Lúc đấy tặng còn tiết kiệm được quà giáng sinh luôn.”

“Hừ, đồ keo kiệt!”

Hai người cùng thưởng thức bữa tiệc lớn trước mặt. Đến bánh ga-tô, mỗi người chỉ ăn được một miếng nhỏ, còn lại cất vào tủ lạnh.

Hôm sau, Hoa Thắt mang cơm tối làm cho Trịnh Linh. Cơm nước xong, cậu lấy hai miếng bánh ga-tô ra, mỗi người gặm một miếng. Chị Lý nhìn thấy thì hỏi: “Sinh nhật em à?”

Hoa Thắt lúng búng trong miệng, không chịu nói rõ nguyên do.

Trịnh Linh bảo: “Bánh còn nhiều quá, hay là đem đến chỗ làm cho mọi người cùng ăn.”

Hoa Thắt cầm thìa nhỏ, xúc sạch kem bánh còn trên đĩa, cúi đầu nói: “Em không nữa...”

“Ha ha ha!”

“Sinh nhật em vào tháng sau, anh sẽ mua cho em một cái bánh lớn chừng này nhé!” Trịnh Linh khoa tay thể hiện độ lớn của cái bánh.

Hoa Thất ngẩng đầu lên nhìn, đúng là lớn thật, cũng hài lòng!

“Hừ, ăn không hết đâu, phí của.”

Chị Lý ở bên cạnh, ra vẻ bà già khó tính.

14. Chương 14

Trịnh Linh mới đưa Hoa Thất tiền cơm tháng này. Nhưng gần đây sếp của hần muốn thắt chặt tình cảm nội bộ nhân viên, bữa nào cũng đưa họ ra ngoài ăn. Thế nên suốt một tuần rồi, Trịnh Linh không hề bảo Hoa Thất đem cơm tới.

Hiển nhiên hai người cũng chẳng có cơ hội gặp nhau.

Tuy thi thoảng Trịnh Linh vẫn nhắn tin qua WeChat chọc cậu, nhưng Hoa Thất sợ làm phiền công việc của hần, thế là chẳng dám nói chuyện nhiều.

Trước đây, ngày nào cũng ra ngoài mua đồ tươi về nấu ăn, xong xuôi lại bắt xe đưa cơm đến chỗ làm của Trịnh Linh. Hoàn thành việc đưa cơm lại chạy về. Phải vận động không ít. Giờ chỉ có mình cậu ăn, gần một tuần, bụng nhỏ sắp phệ ra rồi.

Hơn nữa tâm trạng không vui, chỉ còn cách ăn cho đỡ buồn.

Thế nên lúc Trịnh Linh cầm các loại xiên nướng gõ cửa nhà Hoa Thất, hần thấy một khuôn mặt buồn bã phúng phính ra mở cửa.

Trịnh Linh véo má cậu, mà hiếm khi cậu không xù lông, kệ cho hần véo chán thì thôi.

Hoa Thất thở dài, để hần vào nhà.

Từ sau cái ngày cậu nhận ra tình cảm của mình, cứ cảm thấy quan hệ của hai người ngày càng xa lạ.

Cả hai ngồi gặm xiên nướng. Trịnh Linh kể cho Hoa Thất nghe những chuyện thú vị trong công việc.

Tâm hồn Hoa Thất bay tạt đâu đâu.

Miệng cứ mấp máy, muốn hôn quá đi.

Sẽ làm anh ấy thất kinh mất!

Chắc hần sẽ bị đẩy ra, sẽ thấy anh bực bội lau miệng, mắng mình ghê tởm, nói tôi coi cậu là bạn, thế mà cậu muốn thông ass tôi, tôi nhìn lầm cậu rồi... Mấy câu như vậy đó.

Tiểu thuyết và phim về gay yêu straight đều như vậy cả mà.

Trịnh Linh thấy cậu cứ ngơ ngẩn, hần không nói nữa, chỉ nhìn cậu cười cười.

“Em đang nghĩ gì thế?”

“Hà?”

“Về mặt thú vị ghê, cứ liên tục thay đổi. Em đang tưởng tượng cảnh gì vậy?”

Hoa Thất vội vàng vỗ vỗ lên mặt mình.

Đúng lúc này, điện thoại của Trịnh Linh reo lên. Hần nói xin lỗi rồi đứng dậy nghe điện. Sau khi cúp máy, hần quay ra hỏi cậu: “Có thể mượn máy tính của em dùng một chút không? Anh cần đọc email.”

“Vâng, máy tính đang mở đây ạ.”

Hai người đi về phía máy tính bàn. Trịnh Linh ngồi xuống, di chuột, màn hình sáng lên, Weibo đang bật. Trịnh Linh không để ý lắm, nhưng Hoa Thất lập tức lao đến, rò đại ấn tổ hợp alt + F4, mãi mới tắt được. Cậu như gặp giặc dữ, hỏi: “Anh có thấy không?”

“Có thấy.”

Hoa Thất khóc lóc. Cậu vội lúi di động ra, lên Weibo đổi tên. Đổi thành một đồng chữ cái và số.

Email được gửi đến. Trịnh Linh phát hiện trong máy của Hoa Thất có cài đặt các phần mềm thiết kế đồ họa đầy đủ cả, cực kì tiện lợi.

Hoa Thất nói: “Em đổi tên Weibo rồi! Anh không tìm ra được đâu!”

Trịnh Linh cười, click chuột.

Xử lí xong email, Trịnh Linh hỏi cậu: “Trên Weibo có gì không thể cho người khác thấy sao?”

“Không phải chuyện của anh!”

“Em đổi tên làm gì, đổi tên vẫn tìm được mà.”

“Em không tin, có giỏi anh tìm thử coi!”

“Là em thách anh đấy nhé?”

“Em thách đó, anh thử đi!”

Trịnh Linh xắn tay áo, hôm nay để anh đây cho chú biết thế nào là kỹ thuật tìm người!

Chưa đến hai phút sau, Weibo của Hoa Thất đã bị tìm ra.

“Nhiều người theo dõi đấy, còn có người hỏi sao tự nhiên em lại đổi tên kìa? ID cũ bị hack rồi, không đổi lại được đâu.”

Hoa Thất trố mắt, vội dùng di động thử, mẹ kiếp quả thật bị chiếm rồi!

Trịnh Linh giờ di động lên, bảo: “Là anh hack đó, ha ha ha. Giờ anh đổi tên đây, em mau đổi về đi.”

Hai người lần lượt ấn xác nhận, ID an toàn.

Trịnh Linh vẫn không ngừng tay, tiếp tục ấn ấn.

Hoa Thất đá nguồn điện của máy tính, cậu sắp gục rồi.

“Rồi rồi rồi, em khai hết đây. Người thành phố A năm nay 22 tuổi thích ăn kẹo bông gòn và bông ngô từng học ở trường tiểu học XX trung học XX đại học XXX hơn nữa đúng vậy hồi nhỏ em là một nhóc ú tròn!”

Trịnh Linh mỉm cười, bức ảnh chụp nhóc ú hồi nhỏ kia quả thật khá đáng yêu.

Đáng tiếc không kịp lưu.

“Cho anh xem Weibo được không?”

Hoa Thất khóc bảo được.

Trịnh Linh kéo chuột dưới sự giám sát của Hoa Thất. Cũng chẳng có gì, chỉ có mấy bài về hấn.

“Vừa chuyển nhà, hàng xóm mới là một ông chú đẹp trai. Trông như này nè” – Đăng kèm một bức kí họa.

“Gặp chú đẹp trai trong thang máy, nói chuyện với nhau rồi.” – Đăng kèm một bức kí họa.

“Chú đẹp trai bắt đầu lao vào công việc cùng cả nhóm, thấy thương thương, muốn khuyên người ta đổi việc đi. Chú đẹp trai sắp biến thành đại gia đẹp trai rồi.” – Đăng kèm một bức kí họa trường phái dã thú.

“Dùng một nồi thịt kho dự dồ ông chú vào nhà, về sau cả hai sẽ ăn cơm cùng nhau, nhà cửa sẽ không vắng vẻ nữa rồi!!” – Kèm một bức kí họa thức ăn.

Nhưng gần đây ít hơn nhiều. Thường chỉ có độc một bức vẽ hấn.

Trịnh Linh sờ mặt mình, hẳn thật sự đẹp trai đến vậy sao?

Hoa Thất đỏ mặt đẩy hắn ra cửa, Trịnh Linh giờ di động lên hỏi cậu: “Anh có thể tiếp tục xem Weibo của em không?”

“Tùy anh.”

Trịnh Linh nằm trên giường, xem từng status cũ, vừa xem vừa bật cười, một vài cái thì lưu lại. Lội về status đăng vào mấy năm trước, có thể tưởng tượng ra một Hoa Thất càng trẻ con hơn bây giờ. Lúc mới dùng Weibo, cậu thậm chí còn thích sử dụng mấy icon đáng yêu.

Đến lúc xem xong, trời cũng sáng.

15. Chương 15

Vào dịp giáng sinh, công ty chẳng có việc. Trịnh Linh bèn xin nghỉ mấy ngày, đưa Hoa Thất đi chơi khắp nơi.

Hắn biết cậu sợ cô đơn, biết cậu thích gây chú ý như con nít. Người nhà của cậu đều ở quê. Quan hệ giữa cậu và bố mẹ không tốt, nên sinh nhật họ chẳng đến thăm.

Tháng này có rất nhiều phim mới, phim nào Trịnh Linh cũng đưa cậu đi xem.

Trịnh Linh rất giỏi dỗ dành. Hắn luôn biết cách trêu Hoa Thất đến khi cậu cuống cả lên nhưng chưa giận hắn, dỗ dành đôi câu thì chỉ biết đỏ mặt mạnh miệng mắng hắn, những lúc như này là đáng yêu nhất.

Hoa Thất cảm thấy mỗi ngày mình lại lún sâu thêm.

Sắp hoàn toàn rơi vào tay giặc rồi.

Bộ phim trong tưởng tượng của cậu quay tới tập 67 rồi đó.

Đến sinh nhật của Hoa Thất, Trịnh Linh dẫn cậu dạo phố rồi đi ăn. Hắn mời Hoa Thất đến nhà dùng bữa, bảo có niềm vui bất ngờ dành tặng cậu.

Mở cửa ra, trong nhà Trịnh Linh treo đầy những dây đèn led nhỏ nhiều màu, tựa như bầu trời đầy sao. Trong phòng du dương tiếng thánh ca, còn bày thêm một cây thông Noel. Bên cạnh cây thông là chiếc bàn tròn thấp, trên bàn đặt một cái bánh ga-tô bự chẳng.

Không biết Trịnh Linh ấn vào đâu, đột nhiên bùng lên ngọn lửa, thấp sáng toàn bộ nền trên bánh sinh nhật.

Nhưng mà thấp sót mất một cây. Trịnh Linh vội vàng chạy lại, cầm bật lửa châm nhen.

“Chúc em sinh nhật vui vẻ, hàng xóm nhỏ của anh.”

“Em không có nhỏ...” Hoa Thất nghẹn ngào, sắp không thốt nên lời.

“Quà sinh nhật của em này, mở ra xem đi?” Trịnh Linh nhắc một cái hộp bên gốc cây thông lên, đặt vào tay cậu.

Mở hộp ra, trong đó là một đôi tất bông với họa tiết mèo con.

Có hơi giả dị nhỉ?

Hoa Thất bắt đầu xụ mặt.

“Nhầm rồi, đây là quà giáng sinh.”

“Còn đây mới là quà sinh nhật.”

Hộp quà này nặng hơn rất nhiều. Mở ra, không ngờ bên trong là trọn bộ bách khoa toàn thư.

Là bản mà cậu rất thích, thích từ nhỏ tới lớn, nhưng đã bị người nhà vứt mất rồi. Ngỡ sẽ chẳng bao giờ tìm được nữa.

Hình như cậu đã đăng status than thở về việc ấy.

Lúc này thật sự chẳng nén nổi nữa, đổ hoe viền mắt.

Hoa Thất vội hít thật sâu, lấy lại bình tĩnh.

Trịnh Linh còn thêm dầu vào lửa: “Sinh nhật vui vẻ. Còn nữa, cảm ơn em. Mấy tháng qua... Anh vui lắm. Gặp được em đúng là may mắn của anh.”

Giây phút này, chỉ muốn nhào tới hôn!

16. Chương 16

Khoảnh khắc cả hai đưa mắt nhìn nhau, Trịnh Linh bảo: “Em thôi nển đi.”

“Vâng...” Hoa Thất thối phũ, bốn năm lần mới tắt hết 23 cây nển.

Thối nển xong, Trịnh Linh bật điện. Hai người ngồi trên thảm ăn bánh ga-tô.

Trịnh Linh còn lấy rượu vang ra, cũng rót cho cả Hoa Thất. Lần này cậu không hề từ chối, hết ly này tới ly khác, uống khá nhiều.

“Em cũng uống được đó chứ.”

“Vâng, chắc do di truyền đấy ạ!”

Trịnh Linh chặn tay ở miệng ly, bảo: “Thôi đừng uống nữa, uống nhiều khó chịu lắm.”

“Vâng...” Hoa Thất ợ một cái, chợt cảm thấy hoa mắt chóng mặt. “Cộp” một phát, cậu gục xuống bàn.

“Hoa Thất, Hoa Thất?” Trịnh Linh lay cậu, lại nghe thấy cậu ngáy khe khẽ. Hắn mỉm cười.

Chống tay lên bàn nhìn một lúc, Trịnh Linh đứng dậy nhẹ nhàng ôm Hoa Thất lên giường. Cởi dép rồi đắp chăn cho cậu.

Hoa Thất vịn vẹo trên giường một chút, rồi lại ôm chăn ngủ tiếp.

Nửa đêm, Hoa Thất tỉnh rượu. Mở mắt ra, cậu phải suy nghĩ hồi lâu xem mình đang ở chốn nào.

Giường trong nhà Trịnh Linh là giường đôi, nhưng hắn không ngủ ở đây. Hoa Thất đứng lên đi tìm hắn, định trả giường cho hắn rồi về nhà mình.

Đi tới phòng khách, số bóng đèn như trời sao đã tắt cả rồi, chỉ còn ánh trăng cô đơn rọi vào nhà. Phòng có bật máy sưởi nên rất ấm. Trịnh Linh nằm trên sofa, không đắp chăn, còn lộ eo.

Hoa Thất rón rén bước tới gần, ngồi xổm xuống, giơ tay nhẹ nhàng đặt lên lưng hắn.

Người hắn rất ấm. Lưng hắn rất rộng.

Từ lúc Hoa Thất đứng dậy Trịnh Linh đã tỉnh rồi. Xúc cảm mềm mềm trên lưng khiến hắn ngứa ngáy. Vừa định lên tiếng, chợt nghe Hoa Thất nói: “Phải làm sao đây, lúc nào cũng chỉ nghĩ tới anh...” Tiếng cậu nghẹn ngào như muốn khóc.

Trịnh Linh lật mình, chống tay rướn người lên, nhìn thẳng vào Hoa Thất.

Hai người cách nhau thật gần.

Trịnh Linh đột nhiên vòng tay kéo cổ Hoa Thất lại gần, khiến cậu ngã về trước. Hai tay cậu chống lên sofa, ngàng đầu nhìn Trịnh Linh.

Càng gần hơn.

“Được không?” Trịnh Linh hỏi.

“Được gì cơ?”

Hoa Thất hỏi lại, sau đó lập tức hiểu ra ý của hắn. Vì thế cậu nhắm mắt lại, chờ đợi.

Nhưng chẳng đợi được gì.

Trịnh Linh khẽ cười, ngồi dậy.

Hoa Thất lùi về sau, ngồi phịch xuống đất, mắt đỏ hoe.

Trịnh Linh kéo cậu một cái, cậu không đứng dậy.

Kéo thêm cái nữa, Hoa Thất hất tay hắn ra.

Hoa Thất hỏi: “Sao anh lại đối xử tốt với em như thế?”

“Bởi vì em tốt với anh mà.”

“Bởi vì em tốt với anh, nên anh mới tốt lại? Nếu em không tốt với anh, thì anh sẽ không tốt với em đúng không? Nếu ngày nào em cũng để anh ăn rau sống cơm sượng, thì anh sẽ chẳng tốt với em đâu chứ gì?”

Trịnh Linh lại cười. Hắn trượt từ sô pha xuống đất, ngồi đối diện cậu. Đưa tay muốn ôm Hoa Thất, lại bị cậu đẩy ra.

Trịnh Linh lại ôm, Hoa Thất lại đẩy, lại ôm, lần này càng thêm khê khàng. Hoa Thất không đẩy nữa.

Trịnh Linh ôm cậu, thì thầm bên tai: “Anh tốt với em, bởi vì anh thích em.”

“Ồ?”

Hoa Thất ngây ra như sét đánh.

“Sao anh không nói với em?”

“Anh vừa nói với em đấy thôi.”

“Tức là anh vừa mới thích em thôi chứ gì?”

“Đương nhiên không phải thế, anh thích em lâu rồi.”

“Thế sao anh không nói sớm chút? Làm em khó chịu chết luôn rồi! Em cũng thích anh!”

Trịnh Linh cười rạng rỡ hơn. Hắn hỏi: “Giờ mới thích anh à?”

“Không phải, em cũng thích anh lâu rồi.”

“Thế sao giờ em mới nói?”

Hoa Thất ghen lời.

Trịnh Linh bảo: “Anh cũng thấy sợ, anh cũng thấy phân vân. Nhưng mới nãy nghe em nói lúc nào cũng chỉ nghĩ tới anh. Anh cũng vậy, lúc đó chỉ nghĩ, hay là chúng ta cùng chung cảm xúc.”

“Có lẽ... tương đồng đó!” Lấy lại tinh thần, Hoa Thất mếu máo sắp khóc.

Trịnh Linh nhè nhẹ vỗ lưng cậu, khẽ xoa đầu cậu.

Hoa Thất hỏi thêm: “Thích của anh, giống thích của em không?”

“Chắc là giống ấy, anh nghĩ thế.”

“Vậy sao anh không hôn em?”

17. Chương 17

Trịnh Linh ôm Hoa Thắt càng thêm chặt.

Đến lúc Hoa Thắt bắt đầu nghi ngờ, Trịnh Linh hơi lùi lại, sau đó rướn người phủ cái hôn lên bờ môi cậu. Hoa Thắt trợn tròn hai mắt.

Hai đôi môi dán chặt vào nhau, quần quít chẳng thể tách rời. Hoa Thắt nhắm nghiền hai mắt, cánh môi hé mở.

Trịnh Linh luồn đầu lưỡi vào trong.

Được người mình thích hôn là một cảm giác cực kì vui sướng và dễ chịu. Hoa Thắt vòng tay ôm lấy đầu Trịnh Linh.

Trịnh Linh đè cậu xuống, nụ hôn càng thêm nồng nàn cuồng nhiệt.

Lúc cổ hít thở thì bị sặc, lại chẳng ho được, mặt của Hoa Thắt hồng cả lên. Toàn bộ khoang miệng bị Trịnh Linh xâm chiếm, đầu lưỡi bện vào nhau, nước bọt vô thức chảy ra ngoài.

Vừa hôn, tay Trịnh Linh vừa luồn vào dưới sơ-mi của Hoa Thắt, mân mê vuốt ve từ bụng đến ngực cậu.

“Ừ...” Cả người Hoa Thắt nóng lên. Tay Trịnh Linh lại xuống chút nữa, luồn vào trong quần cậu từ phía sau.

Chân Hoa Thắt khê mở.

Trịnh Linh sờ mông cậu một chút rồi lập tức rút tay ra, đoạn bế Hoa Thắt lên.

Tự nhiên lại sao thế?

Hoa Thắt đã mềm nhũn như bún. Trịnh Linh dìu cậu đứng thẳng lên rồi hỏi: “Em có cần đi vệ sinh không? Anh thấy cái ấy của em cứng lắm rồi, chắc bàng quang sắp nổ rồi hả?”

“Không phải, đó là...là!”

“Là cái gì?”

Thấy Trịnh Linh vừa cười vừa hỏi, Hoa Thắt liền biết mình lại bị trêu rồi.

Cậu quay mặt đi chỗ khác, nói: “Em tỉnh rồi, về nhà đây. Anh lên giường mà ngủ.”

“Ừ.” Trịnh Linh bảo: “Mai anh sang gặp em.”

Hả? Tiễn khách luôn đấy à?

Dù sao cũng nên hôn thêm chút, hoặc nói chuyện thêm một lúc chứ?

Bọn họ vừa mới tỏ lòng xong mà.

“Không muốn về à?”

“Em về ngay đây!”

Tiến Hoa Thắt ra cửa, Trịnh Linh lại kéo cậu lại hôn lần nữa.

Nụ hôn này đông đầy dịu dàng và cẩn thận, tựa như muốn vỗ về ai kia.

Cuối cùng thì Hoa Thắt vẫn thấy vui lắm. Về đến nhà, cậu nhảy chân sáo lên giường. Ôm gối ra chạy vài vòng trong phòng, rồi lại nhảy về giường, chui vào chăn, nắm tay đập loạn xạ xuống đệm.

Ở bên kia, Trịnh Linh rút một điều thuốc, chân trần bước vào bếp, rót một ly rượu, rồi từ từ uống cạn. Sau đó hắt mở cửa kính, bước ra ngoài ban công. Qua hai lớp thủy tinh, hắt ngắm nhìn ánh sáng mờ ảo rọi ra từ phòng ngủ của Hoa Thắt.

18. Chương 18

Sớm hôm sau, Trịnh Linh đi làm. Hấn đứng ở cửa nhà Hoa Thất chào cậu.

“Chào buổi sáng.”

“Chào...” Mắt Hoa Thất sáng rực. “Cơm trưa của anh nè.”

“Ừ, cảm ơn em. Anh đi nhé?”

“Vâng...”

“Ha ha!” Trịnh Linh lại quay về.

“Anh làm gì thế!” Hoa Thất trừng hấn.

Trịnh Linh sáp lại, hỏi: “Có được không?”

“Đừng có lần nào cũng phải hỏi trước thế! Chúng ta đã xác định quan hệ rồi kia mà?”

“Em chắc không? Chưa hỏi gì mà đã hôn, cảm giác như giở trò sàm sỡ người ta vậy đó.”

“Điều bày tỏ với nhau rồi... Anh muốn làm gì em cũng được...”

“Làm gì cũng được thật à? Thế rốt cuộc là được hay không được?”

“Không được, không cho!”

Trịnh Linh đột nhiên áp cậu vào tường, cúi đầu xuống, cắn lên mũi Hoa Thất, day day.

Hoa Thất đẩy hấn ra. “Sao anh lại cắn mũi em, sao anh đáng ghét thế! Ừm...”

Trịnh Linh hôn cậu.

Hôn từ nông đến sâu, đủ mọi kiểu, hôn phải đến mười phút. Đến lúc tay chân Hoa Thất mềm nhũn, mặt mũi đỏ ửng mới chịu dừng.

“Anh đi nhé?”

“Anh mau đi đi!”

Trịnh Linh thăm nghĩ vợ nhỏ nhà mình đáng yêu thật. Rồi huyết sáo đi làm.

Cơm trưa hôm nay của Trịnh Linh có vẻ chuẩn bị tỉ mỉ lắm. Trứng gà luộc cắt đôi, ghép vào thành hình trái tim, cà chua cắt đôi, ghép thành hình trái tim. Mấy lát dưa chuột cũng được xếp thành hình trái tim.

Chị Lý liếc thấy liền khinh bỉ “úi chà” một tiếng. Trịnh Linh ăn mấy thứ hình trái tim trước, rồi mới ăn đến món khác.

Cơm nước xong, Trịnh Linh ôm di động nhắn tin trên Wechat, vừa nhắn vừa cười ***. Chị Lý bảo hấn: “Show ân ái cái gì!”

“Cứ show đây.” Trịnh Linh hươ hươ di động, cho chị Lý xem cả màn hình ngập tràn emo dỗi, giận, chém người của Hoa Thất.

Trịnh Linh bảo: “Bọn em quen nhau rồi.”

“Hà?”

“Chị đơ rồi đấy à?”

“Chú là một thằng đàn ông thẳng tắp, siêu thẳng cơ mà?”

“Làm gì có thằng nào thẳng 100%.”

“Thế là chú đi đầu độc mầm non của tổ quốc đấy à!”

“Cậu ấy cũng thích em mà.”

“Hả?”

“Bình thường chị vẫn gán ghép bọn em còn gì.”

“Chị chỉ...thấy Hoa Thất rất đáng yêu nên nghĩ vớ vẩn chút thôi, nào có nhìn ra gian tình gì đâu...”

“EQ thấp thế, bảo sao mãi không có bạn trai.”

“Chú chờ đó!”

19. Chương 19

Khi Hoa Thất đem cơm tối tới, chị Lý hết lời khuyên can cậu.

“Em à, em tốt như thế, sao lại đâm đầu vào thằng này chứ. Em xem chị có kém nó chỗ nào đâu. Kiếm tiền nhiều hơn, mặt mũi chẳng thua nó, mà nó thì cả bố tuổi rồi.”

“Chị Lý, chị còn già hơn em một tuổi đấy.”

“Nó lại còn trắng hoa, bạn gái cũ xếp thành hàng.”

“Hả?” Hoa Thất nhìn về phía Trịnh Linh.

“Chỉ có mấy người thôi, đâu có nhiều vậy. Đẹp trai quá cũng phiền mà. Cả bố tuổi vẫn có người theo đuổi.”

“Ngực người sau còn to hơn người trước, não người sau cũng phẳng hơn não người trước.”

“Ày chị Lý, cơm nước nhanh lên rồi làm việc đi, đêm nay có muốn về nhà không hả.” Trịnh Linh đẩy chị Lý đi.

Phòng ăn chỉ còn lại hai người, Trịnh Linh quơ tay trước mặt Hoa Thất: “Em đang nghĩ gì thế? Đừng giận nhé.”

“Em không giận. Nhưng mà, dài nhất là bao lâu, ngắn nhất là bao lâu?”

“Dài nhất là hai năm rưỡi, ngắn nhất là một tuần. Đều là anh bị đá.”

“Tức là anh có vấn đề lớn đấy. Nguyên nhân là gì?”

“Không giỏi dỗ dành.”

“Em thấy anh giỏi khoản đấy lắm mà...”

“Trước đây không biết, giờ thì biết. Nhưng chẳng còn thời gian hay sức lực mà dỗ dành.”

“Nhưng em thấy anh dỗ em nhiều phết đấy chứ.”

“Là bởi anh thích em mà. Chỉ cần một nụ cười của em, dù anh phải tốn cả ngày cũng thấy đáng lắm.”

“Lại nói ngọt rồi.”

“Chẳng lẽ anh không được phép nói ngọt sao?”

Hoa Thất chuyển đề tài: “Bao giờ dự án này của các anh mới xong?”

“Phải một hai tuần nữa, chắc chắn là xong trước tết.” Trịnh Linh đứng dậy: “Đi nào, anh tiễn em về nhà rồi quay lại đây. Coi như vận động để tiêu cơm.”

Hai người ra khỏi công ty. Ngoài trời, tuyết đã bắt đầu rơi, còn kèm thêm cả gió lạnh. Hoa Thất rụt cổ lại.

Trịnh Linh dựng cổ áo lên cho cậu, rồi kéo tay cậu, bỏ vào trong túi áo của mình.

Trịnh Linh hỏi Hoa Thất: “Em từng có bạn gái chưa?”

“Chưa.”

“Thế còn bạn trai?”

Hoa Thất hỏi lại: “Anh không nhìn ra sao?” Trịnh Linh không đáp. Hoa Thất bảo: “Cũng chưa á...”

Trịnh Linh mỉm cười: “Nhìn ra chứ, nhưng anh muốn nghe chính miệng em nói.”

“Chưa có ai hết, anh là người đầu tiên!”

Trịnh Linh bật cười, nghiêng người qua, hôn lên tai cậu.

Cổ Hoa Thất lại rụt vào thêm.

“Tết này em có về quê không?” Trịnh Linh hỏi.

“Không về.” Nhớ tới cha mẹ ở quê, Hoa Thất lại tức giận.

“Thế tết này, em về nhà anh nhé.”

“Hả? Thế không ổn lắm. Năm hết tết đến, cha mẹ anh biết thì sao?”

“Hôm nay anh gọi điện cho ba mẹ, nói là anh mới có người yêu. Ba mẹ anh sẽ không khiến em buồn đâu. Em đừng lo.”

“Tìm mạch thần kinh của hai bác có ổn không...”

“Khỏe lắm, em cứ yên tâm đùa thoải mái. Anh có dắt trẻ trâu tóc tai dị hợm về thì họ cũng chịu được.”

“Có nhất thiết không...”

“Nhưng mà anh muốn họ gặp em, để họ biết anh đã tìm được người yêu tốt đến mức nào.”

“Em muốn hỏi là có nhất thiết phải hóa trang thành trẻ trâu không...”

“Ngoan!” Trịnh Linh hôn chụt một cái. Về đến nhà rồi.

20. Chương 20

Cuối năm, Trịnh Linh hoàn thành hết việc, ngủ một giấc no nê rồi sang nhà Hoa Thất ăn bữa. Ngày ngày Hoa Thất nấu toàn món ngon cho hắn. Thời gian còn lại, cậu phải chạy deadline. Trịnh Linh thấy Hoa Thất bận quá cố gắng như vậy, bèn đề nghị giúp cậu một tay.

Hoa Thất đưa hắn mấy trang, bảo hắn vẽ giùm cậu phong nền. Khi nhận lại, cậu sững sờ câm nín. Trịnh Linh vẽ kiến trúc phần phong nền trắng lè hết xảy.

Chạy xong deadline, Hoa Thất và Trịnh Linh cùng ngồi dưới sàn, dựa vào sofa, chơi game.

Đêm muộn, Trịnh Linh ngáp một cái. Hoa Thất chờ mãi. Cậu lập tức thả tay cầm chơi game xuống, hỏi: “Đêm nay...anh có về không?”

“Về đâu?”

“Về bên kia...”

“Bên kia?”

“Về nhà anh đó!”

Trịnh Linh không nén nổi nữa, bật cười: “Vợ anh ở đây, thì đây chính là nhà rồi.”

Hoa Thất lập tức ửng hồng, đẩy hắn một cái.

Trịnh Linh thuận thể bắt lấy tay cậu: “Tay nhỏ.”

“Đâu có nhỏ đâu!”

Trịnh Linh áp bàn tay hai người với nhau, quả thật tay Hoa Thất nằm lọt thỏm. Bàn tay Trịnh Linh bao trọn tay cậu, tay còn lại nắm lấy chân Hoa Thất: “Chân cũng bé xiu.”

“Không bé tí nào sất!” Hoa Thất muốn rút chân ra mà chẳng được, cứ bị Trịnh Linh nắm chặt, hết xoa lại nắn.

“Giày nam có cỡ nhỏ như này sao? Em phải đi giày trẻ con chứ gì.”

“Có! Cỡ 39! Anh mới đi giày trẻ con ấy!”

“Chân nhỏ tay nhỏ, mũi nhỏ miệng nhỏ, chỗ ấy cũng nhỏ ha?”

“Còn lâu! Nè... Ừm...” Hoa Thất cuống đến nỗi thanh âm vọt lên quãng 8. Nhưng đột nhiên bị Trịnh Linh sờ vào nơi đó, giọng nói của cậu lập tức thay đổi, người cũng mềm cả ra.

là một quãng âm hay khoảng cách về thời gian giữa một nốt nhạc (hoặc cao độ âm thanh) với một nốt khác có tần số gấp nửa hoặc gấp đôi nó.

“Quả thật...”

“Không được nói!” Hoa Thất bịt miệng hấn lại.

Qua lớp vải quần ngủ, Trịnh Linh nhẹ nhàng vuốt ve cậu nhỏ của Hoa Thất. Cảm giác tức thì nó đã cương lên, dựng đứng.

Trịnh Linh vừa hôn tay cậu, vừa đè cậu xuống đất. Nằm trên người Hoa Thất, hấn hôn lên mặt, lên môi, lên cằm rồi hôn xuống yết hầu.

21. Chương 21

Bị hôn như thế, Hoa Thất mềm nhũn như nước.

Cậu ôm cổ Trịnh Linh, hỏi: “Không lên giường à?”.

“Lên giường làm gì?”.

Hoa Thất nghiêng đầu sang chỗ khác, tỏ ý không buồn trả lời.

“Chỉ muốn mần thịt em ngay tại chỗ thôi”.

Miệng bảo thế nhưng Trịnh Linh vẫn đứng dậy, một tay ôm ngang người Hoa Thất, đi đến phòng ngủ, nhẹ nhàng thả xuống giường.

Trịnh Linh lại hôn cậu, cỡi từng thứ từng thứ trên người cậu một rồi ve vuốt.

Hoa Thất chưa bao giờ tiếp xúc thân mật đến vậy, đây cũng là lần đầu tiên được chạm vào như thế, bàn tay Trịnh Linh lướt qua nơi nào thì nơi đó liền run rẩy.

Phản ứng thật non nớt, kèm theo dáng vẻ mặc cho người ta xâm lược.

Trịnh Linh cũng lột bỏ hết thủy, hôn lên ngực cậu, đưa tay sờ soạng phía thân dưới.

Cứng rồi lại vênh cao nữa, xem ra cũng đâu ghét hẳn.

“Uhm”. Dương vật bị sờ soạng, Hoa Thất kẹp chặt chân.

Hai tay hấn tách chân cậu ra, dùng phân thân của mình cọ cọ, tìm đúng vị trí rồi đâm vào.

Hoa Thất tính chịu đựng nhưng sau lại thấy Trịnh Linh thật sự muốn đâm thẳng vào liền vội vàng kêu dừng.

“Từ từ, anh không định bơi trơn với mở rộng hả?”

“Còn phải bơi trơn và mở rộng sao?”

“Anh chưa học bài à?”

“Cũng đã cương rồi, học kịp sao được, thế em học tập nhiều rồi hở?”

“Cho dù là phụ nữ cũng cần chuẩn bị, trước anh quen bạn gái nhiều như vậy, chẳng lẽ không bơi trơn à?”

“Anh quen toàn là kiểu con gái chủ động, chưa làm công việc chuẩn bị bao giờ.”

Hoa Thất mím môi im lặng giây lát, sau đó ngồi dậy nói: “Thế, anh chờ em một chút để em chuẩn bị đã....”

Cậu đứng dậy còn chưa mở chai bơi trơn và áo mưa, Trịnh Linh đã cầm lên nhìn, nói: “Nhỏ vậy”

Mặt Hoa Thất ửng đỏ, đáp trả: “Lớn lắm rồi.”

“Lớn với em thôi.”

Cậu tức giận mở toạc lọ bơi trơn, bóp một ít ra tay, đấu tranh tư tưởng một lát lại bảo: “Em vào nhà vệ sinh chuẩn bị đây...”

Trịnh Linh kéo cậu lại, khẽ thăm thì bên tai: “Hay em tự làm mẫu trên người anh đi, nhân tiện để anh nhìn coi em học hành như nào.”

22. Chương 22

Mặt Hoa Thất nóng muốn bùng cháy, hằm he: “Lát nữa, em không nhịn được mà xử anh thì anh cũng đừng hối hận!”

“Em có bản lĩnh thì đến đi”

Trịnh Linh vừa dứt lời thì tay cậu đã quệt lên mông hấn rồi.

Hấn tách chân ra một chút, Hoa Thất cắn môi đưa ngón tay trượt qua kẽ hở giữa đùi, cọ cọ thăm dò rồi chọt một ngón tay vào.

Cửa ngoài khô khốc.

Hoa Thất xem nét mặt Trịnh Linh, thấy hấn mỉm cười nhìn cậu, lại nhấn vào sâu hơn.

Hấn kéo cậu qua, vừa hôn vừa bảo Hoa Thất bơi trơn để nói rộng cho hấn.

Rồi cứ thế nước chảy thành sông, Hoa Thất đè trên người Trịnh Linh, thiếu chút nữa tiến thẳng vào.

“Không đúng.....” Hoa Thất ngồi dậy, thở hồng hộc hỏi: “Anh, anh học xong chưa?”

“Không phải làm mẫu từ đầu tới đuôi à? Em cứ làm đi.” Trịnh Linh nói.

“Nhưng..... Nhưng mà....”

“Không muốn hở?”

“Thôi bỏ đi, em căng thẳng lắm.....”

“Anh cũng hồi hộp mà”.

“Đâu có giống, anh là trai thẳng mà, nhờ em làm không tốt thì anh sẽ cảm thấy khó chịu hoặc ghê tởm, sau đó sẽ chán ghét em thì sao....”

“Anh là trai thẳng, vậy em là gái à? Nếu khó chịu hoặc ghê tởm thì đã đẩy em ra từ lâu rồi. Em nhìn đi, thằng nhỏ còn cứng ngắc kia kìa “.

“Nhưng mà.....”.

“Không thì khỏi làm nữa, tắm rửa xong rồi ngủ”, Trịnh Linh nói xong liền nằm xuống.

Lúc này Hoa Thất cuống cuồng bổ nhào lên: “Vậy anh đừng có hối hận nghen!”

Cậu cẩn thận thâm nhập, hấn cũng đón nhận.

Lúc sau Trịnh Linh vẫn hôn cậu như cũ, vuốt ve cậu, rên rỉ gọi tên cậu bên tai.

Hoa Thất rất kích động, eo nhỏ hăng hái đến lạ thường, chẳng lâu sau sau há miệng cắn bả vai hấn, thở hổn hển bắn ra.

Trịnh Linh ôm cậu chờ trấn tĩnh, trong lòng cười nghĩ: Cậu nhỏ xử nam.

Hoa Thất sau khi tỉnh táo, vỗ trán cái đốp: “Nguy rồi, không mang bao.....”

“Không sao”

“Nhưng xuất bên trong mờ.....”

“Không sao mà”

“Anh thấy sao, có thích hông? Hay khó chịu không?”.

“Không có cảm giác, lại quá nhanh”. Hoa Thất bịt miệng hấn lại.

Cậu nằm nhoài trên ngực Trịnh Linh, ngón tay điêu luyện vẽ vòng tròn xung quanh mấy sợi lông quanh đầu ti, bảo “Từ nay về sau anh đã là người của em”.

“Ừ ừ”.

“Không được ăn hiếp em, cũng không được nói vớ vẩn nữa”.

“Rồi rồi”.

“Sao anh đáp lấy lệ vậy?”

“Tuyệt đối không có”.

“Vậy anh kêu một tiếng ông xã cho em nghe đi”.

Trịnh Linh kéo đầu Hoa Thất qua, vừa cắn cắn vành tai, vừa thổi nhẹ, khẽ gọi một tiếng: “Ông xã”.

Mặt Hoa Thất lại đỏ rực.

23. Chương 23

Tết đến, Trịnh Linh đưa Hoa Thất đến chỗ làm trình diện, nhân tiện dọn dẹp đón năm mới.

Vừa hay chị Lý cũng có mặt. Chị rót mấy cốc cà phê, rồi cả ba ngồi xuống bàn về kế hoạch cho ngày tết.

Chị Lý thấy Hoa Thất ngáp mấy cái liên tục, nom còn vẻ mệt mỏi, đáng đi cũng kì cà kì cục. Nhân lúc cậu chạy đi vệ sinh, chị liền hỏi Trịnh Linh: “Chú ‘ấy ấy’ thằng nhỏ rồi à?” Vừa nói vừa dùng tay miêu tả.

Trịnh Linh nhấp một ngụm cà phê, đáp: “Là cậu ý ấy ấy em.”

“Thật á?” Chị Lý trợn tròn mắt.

Chờ khi Hoa Thất trở lại, chị Lý giơ ngón cái về phía cậu, nói: “Em trâu thiệt đó! Chị đây phải nhìn em bằng cặp mắt khác xưa!”

“À... Cảm ơn chị.” Hoa Thất vẫn ngơ ngác chưa hiểu gì.

Để chuẩn bị cho chuyến về thăm nhà Trịnh Linh đón năm mới, hai người bèn đi sắm tết trước. Trịnh Linh vừa bỏ một đồng thứ vào xe đẩy, vừa hỏi Hoa Thất có biết làm món này không, có biết làm món kia không. Hoa Thất bảo rằng em biết tất, anh chỉ cần chọn món là được.

Mua đồ về nhà, phân loại và cất xong, tủ lạnh nhà Hoa Thất cũng chật kín. Cậu xách hai túi vào nhà Trịnh Linh, mở tủ lạnh xem chỉ thấy mấy chai bia, còn lại chẳng có gì sất.

Hoa Thất cất đồ xong, quay ra bảo: “Trước đây anh sống khổ sở quá ha.”

“Thế nên mới gặp được em đó.”

Hôm sau, Trịnh Linh lái xe đưa Hoa Thất về nhà. Hoa Thất căng thẳng cực kì, dọc đường luôn miệng hỏi han.

Trịnh Linh kiên nhẫn đáp lời cậu. Hắn nói ba mẹ mình đều tốt nghiệp đại học. Ba hắn dạy vật lý, là mẫu người hành động cực kì lý tính, nêm mắm muối cũng phải đặt lên cân, thái thức ăn thì chỉ hận không thể dùng thước đo từng đoạn cho bằng. Nói xem thế thì thức ăn nấu ra có ngon được không? Mẹ hắn làm hành chính, cận thị nặng, chỉ đứng xa hai mét là không phân biệt được người với chó. Mấy chục năm qua, cực hiếm khi bà nêm vừa lượng mắm muối cần thiết. Nên là ấy, chỉ cần Hoa Thất để lộ tay nghề, đảm bảo hai ông bà sẽ bị hạ gục ngay.

Đến nhà, hai vị phụ huynh vui vẻ đón chào họ. Trịnh Linh giới thiệu: “Em ấy tên Hoa Thất, là hàng xóm của con.”

Mẹ Trịnh chào cậu, còn bảo đến thì đến thôi, quà cáp làm gì.

Hoa Thất đứng không được ngồi cũng chẳng xong, đành đi thẳng vào bếp. Chỉ ở đó cậu mới thấy an toàn hơn chút.

Trịnh Linh nói chuyện với ba mẹ mấy câu, rồi chạy vào bếp giúp cậu.

Hoa Thất đẩy ra, bảo hắn vướng chân vướng tay.

Trịnh Linh nói: “Anh sợ em ở một mình sẽ căng thẳng. Anh mà ra ngoài, thế nào ba mẹ anh cũng vào giúp khách làm cơm cho coi.”

“Thôi anh ở lại đây đi...”

Món ăn lần lượt bày lên bàn, bác trai đã cầm đũa ngồi sẵn, rung chân chờ ăn.

Trịnh Linh nói: “Ba, con xới bát cơm cho ba ăn trước nhé!”

Mẹ Trịnh bảo: “Con cứ kệ lão ấy. Cái đồ mặt dày, xuống cho tôi, chẳng ra thể thống gì!”

Nấu xong, Hoa Thất rửa tay rồi dè dặt bước tới. Trịnh Linh kéo ghế cho cậu, rồi ngồi xuống ngay cạnh.

Suốt bữa cơm, hai ông bà nhà Trịnh không nói một lời. Chỉ thấy đũa thìa bay qua bay lại, hai người giành giật nhau từng miếng, cuối cùng chén hết sạch cả bàn đồ ăn.

Cơm nước xong, hai ông bà mới có sức tán chuyện. Họ khen Hoa Thất nấu ăn ngon, rồi hỏi sao cậu và Trịnh Linh lại quen nhau.

Trịnh Linh trả lời: “Có lần con đi làm về, đúng lúc em ấy làm thịt kho, ngửi thấy thơm quá nên vào ăn ké.”

“Đồ vô duyên!” Mẹ Trịnh mắng.

Ba Trịnh bảo: “Thằng nhỏ sống nhiều năm như vậy cũng khổ quá mà.”

Trịnh Linh nói: “Được rồi. Hôm trước con nói là mang người yêu về ra mắt ba mẹ còn gì. Đây là người yêu của con.”

Ba Trịnh im lặng, cúi đầu húp canh.

Mẹ Trịnh nâng bình rượu, neho mắt nhìn Hoa Thắt, nhìn hết mặt rồi nhìn đến ngực, đeo kính lên rồi nhìn lại từ đầu, sau đó cứ lặp đi lặp lại.

Trịnh Linh nói: “Mẹ đừng nhìn nữa, em ấy là đàn ông.”

“Đàn ông? Trịnh Linh, mày... Khốn nạn, sao tao lại có đứa con trai như mày!”

Tay Hoa Thắt nắm chặt lại dưới gầm bàn, run rẩy không ngừng. Cậu cắn môi, cúi đầu, mắt cũng ngập nước, nghẹn ngào thốt: “Cháu xin lỗi... Là cháu hại con trai hai bác...”

Mẹ Trịnh vội dịu giọng, quay ra bảo cậu: “Cháu đừng khóc. Sao lại là cháu hại nó được. Nhất định là thằng cu nhà bác dụ dỗ cháu trước. Bác chỉ đau lòng, cháu là một đứa nhỏ ngoan như vậy, sao lại bị thằng quỷ nhà bác hại ra thế này!”

Hoa Thắt rút nước mắt: “Không phải là hại đâu bác!”

Mẹ Trịnh ‘ho’ một tiếng, nói: “Này anh kia, mai tôi và bố anh sang nhà chị tôi.” Rồi lại tiếp: “Tôi không về đâu.”

Trịnh Linh mỉm cười, đáp: “Con biết rồi. Con sẽ mua giỏ quà để đem sang.”

24. Chương 24

Nhà Trịnh Linh không có hoạt động truyền thống gì. Đêm ba mươi cũng chẳng có ai thức đón giao thừa. Tối đến, cả nhà ai nấy tắm rửa sạch sẽ rồi về phòng ngủ sớm.

Bước vào phòng của Trịnh Linh, Hoa Thắt nhìn đâu cũng thấy thích thú.

Trên giá sách xếp đủ các loại sách truyện. Có quyển dành cho thiếu nhi, có quyển lại về khoa học, triết học. Cạnh đó còn thêm vài mô hình máy bay và tàu thuyền mà Trịnh Linh tự làm. Tường phòng ngủ dán đầy áp-phích các siêu sao bóng đá, đến chăn ga cũng in hình quả bóng, đủ để nhìn cái là biết phòng ngủ này thuộc về một cậu nhóc. Trên mặt tường khác treo một loạt các khung tranh. Tất cả tranh nơi đó đều là tác phẩm thuở nhỏ của Trịnh Linh.

“Hồi nhỏ anh vẽ đẹp nhỉ?”

“Giờ anh cũng vẽ đẹp mà.”

“Ý em là... Ừm, hồi nhỏ em còn chẳng thích vẽ chút nào cơ.”

“Thế sao giờ lại thích?”

“Lúc mới bắt đầu em vẫn chưa thích đâu, nhưng mà ba mẹ em cho rằng nghề này chẳng phải nghề nghiệp nghiêm túc, nên em mới cố tình theo. Sau đó thì mê luôn.”

Trịnh Linh xoa đầu cậu.

Trịnh Linh đưa Hoa Thắt đi tắm. Lúc về, hai người ngang qua cửa phòng ba mẹ, tình cờ nghe được ông bà tâm sự với nhau. Đúng lúc mẹ Trịnh nói: “Còn có thể nhờ người mang thai hộ mà. Dù sao thì lương bổng của thằng ôn con kia cũng khá.”

Trịnh Linh mỉm cười, bước lên sân thượng hút điếu thuốc. Hoa Thắt tắm xong thì đến lượt hẳn. Sau đó hai người không nói gì, cũng chẳng làm gì, đêm đó chỉ đơn giản ôm nhau nằm ngủ.

Hôm sau, Hoa Thắt bị Trịnh Linh lay tỉnh, lằm bằm ngái ngủ: “Gì thế anh?”

“Dậy đi. Chúng ta cùng đi hội chùa.”

Trịnh Linh mở cửa sổ. Tiếng pháo xa xa vọng lại nghe thật trong trẻo.

Khi Hoa Thắt dậy thì phát hiện ba Trịnh mẹ Trịnh đã đi đâu mất.

Hai người vệ sinh cá nhân, ăn sáng, rồi cùng đi đến hội chùa ở gần nhà.

Hội chùa cực kỳ đông vui náo nhiệt. Cổng vào đang có biểu diễn múa lân. Nhưng bởi hai người họ đứng xa quá, nên dù Hoa Thất loi choi nhảy lên vẫn chẳng xem được.

Vậy là Trịnh Linh ngồi xuống, công kênh Hoa Thất lên vai.

Hoa Thất ngồi trên vai Trịnh Linh, nơm nớp ôm lấy đầu hấn.

Giờ cậu cao nhất, hơn cả bé gái ngồi trên vai ba, nhìn đâu cũng rõ mồn một nên cậu cực kì phấn khích.

Xem múa lân xong, Trịnh Linh vẫn không để Hoa Thất xuống. Bảo là đang có cái khăn quàng cổ to bự lắm quá.

Đi sâu vào trong hội chùa, thứ quà vặt nào Hoa Thất thích Trịnh Linh cũng mua rồi giơ lên đầu cho cậu. Hoa Thất cầm bát chè bột mì, khom người đút từng miếng cho Trịnh Linh. Kẹo bông cũng xé nhỏ đút cho hấn, cuối cùng dính hết cả tay.

Chè bột mì:

Đi đến khu bán đồ, có gian hàng bày trò ném vòng. Hoa Thất nắm tai Trịnh Linh bảo hấn dừng lại.

Trịnh Linh trả tiền lấy mười cái vòng, đưa cho Hoa Thất. Chủ gian hàng bảo: “Ồ không, không chơi kiểu này đâu nhé!”

Trịnh Linh bảo: “Vậy tôi lùi về sau vài bước.”

Hoa Thất cầm vòng ném loạn xạ, chẳng cái nào trúng quà. Cuối cùng chỉ còn hai cái, cậu chẳng buồn ném nữa.

Trịnh Linh hỏi: “Em muốn cái gì?”

“Muốn ông tiết kiệm hình mèo con.”

Trịnh Linh cầm hai chiếc vòng, hỏi tiếp: “Muốn gì nữa không?”

“Hả?”

Trịnh Linh quăng một cái, trúng phóc vào ông tiết kiệm hình mèo con, rồi hỏi lại: “Còn muốn gì nữa không?”

Hai chân Hoa Thất kẹp cứng cổ Trịnh Linh, hào hứng đáp: “Vậy em muốn tượng khỉ gỗ kia nữa!”

Trúng tiếp. Trịnh Linh nhận quà rồi đưa Hoa Thất. Cậu cất vào cái túi nhỏ của mình. Trịnh Linh bảo: “Cho thêm mười cái vòng nữa đề!”

Chủ gian hàng rưng rưng suýt khóc: “Anh giai ơi, em còn phải kiếm ăn mà!”

Trịnh Linh ngoác miệng cười ha hả, đoạn khiêng Hoa Thất bước tiếp.

25. Chương 25

Trước khi về nhà, Trịnh Linh gọi điện thoại cho mẹ, bà bảo: “Các con tự ăn đi, hôm nay bố mẹ không về đâu, mà đêm nay cũng không, đến chiều mai mới về.”

“Dạ”.

“Đêm nay cũng không về đâu.”

“Dạ dạ dạ con biết rồi”. Trịnh Linh cười cười rồi cúp máy.

“Bác bảo gì vậy anh?”

“Gọi là mẹ”

Mặt Hoa Thất ửng đỏ ” Thế mẹ nói gì?”

Trịnh Linh hôn chốc lên mặt cậu rồi nói: “Mẹ bảo đêm nay không về đâu”

“À.....”.

Hai người ăn cơm ở bên ngoài rồi về nhà, việc đầu tiên là cùng nhau xem TV một lát, sau đó Hoa Thất bảo đi tắm, trong phòng tắm chà qua chà lại một lúc lâu mới ra ngoài, toàn thân đỏ au như bốc hơi ấy.

Trịnh Linh thấy vậy, đang ngồi khoanh chân liền chuyển chỗ, hỏi Hoa Thất: “Em ăn hạt dưa không?”.

Hoa Thất còn đang nóng hổi, ngồi bên cạnh hắn, xem TV một lúc, rốt cục cũng chẳng thể ngồi yên, ngấm nghĩ rồi bảo: “Đừng cắn hạt dưa, răng sẽ bị hở nhìn hết đẹp trai đó”.

Trịnh Linh lấy kim bấm hạt, bấm qua bấm lại khiến hạt dưa chia năm xẻ bảy, Hoa Thất bảo: “Sao ngốc thế này!”. Cậu cướp lấy hạt dưa và kim bấm, tách được một hạt liền nhét vào miệng hắn, rồi lại tách lại dứt, hạt nào bị vỡ thì để mình ăn, làm đi làm lại đến nghiện liền quên bằng chuyện lúc đầu.

Trịnh Linh nhìn cậu chất vỏ hạt trên giấy ăn, một tay thì nhét vào miệng. Hoa Thất lại ngồi tách những hạt còn sót.

Lần này đổi thành Trịnh Linh đứng ngồi không yên, cướp cái kim bấm từ trong tay cậu.

Hắn ôm Hoa Thất, khiến hai chân cậu kẹp quanh hông mình, dính sát vào người.

Sau khi bị quăng lên giường Hoa Thất bèn hỏi: “Anh làm gì vậy?”.

“Thịt em”.

“Không xem tv nữa?”.

“Không xem”.

“Không ăn hạt dưa?”.

“Không ăn”.

Lúc này Hoa Thất mới buông tay ra, cười ha ha nghĩ cuối cùng hắn cũng có ngày hôm nay.

Trịnh Linh lột sạch đồ của cậu rồi hôn, Hoa Thất mơ mơ màng màng lẩm bẩm: “Vẫn chưa bôi trơn mà”

“Không sao”

“Chưa đeo bao nữa”

“Không cần”

Hoa Thất bị lật người xoay sang chỗ khác, nằm úp sấp ở trên giường. Trịnh Linh hôn lên sau eo, chỗ đó rất ngứa, vừa chạm đã khiến cậu cười khanh khách.

Trịnh Linh vỗ vỗ mông cậu, hỏi: “Em cười gì?”.

Hoa Thất vùi mặt vào gối, hít một hơi sâu, bảo: “Giường của anh”.

Trịnh Linh lại cúi xuống, vừa hôn vừa mút eo cậu, ban đầu Hoa Thất còn cười cười xoay mình định trốn, sau đó tiếng cười cũng thay đổi, bị hôn đến run rẩy cả người.

Hắn tách bờ mông cậu, vươn tay vuốt ve xung quanh lỗ nhỏ.

Đoạn cú đầu.

“A!”. Hoa Thất hét lên”Đừng! Bắn mà.....”.

Đầu lưỡi Trịnh Linh liếm quanh rồi hắn ngẩng đầu lên nói: “Không phải đã tắm rất sạch sẽ rồi à”.

“Nhưng vẫn bắn..... Đừng, đừng liếm nơi đó..... A!”.

Đầu lưỡi tiếp tục tiến vào thăm dò.

Trừ những lúc đưa ngón tay vào để rửa, thì nơi đó chưa từng có vật lạ xâm nhập. Lúc này có vật vừa mềm vừa ướt lại nóng nóng chọc vào, cảm giác thoải mái xen lẫn kỳ quái. Đó là đầu lưỡi của hắn..... Hắn đang liếm ướt lỗ nhỏ của cậu.

Nghĩ vậy, Hoa Thất chịu không nổi, phân thân ngẩng cao đầu, run rẩy tiết dịch ra ngoài.

26. Chương 26

Trịnh Linh vừa dùng đầu lưỡi liếm láp, vừa đẩy nước bọt vào trong. Hoa Thất khi thì thả lỏng, khi thì siết thật chặt.

Đầu lưỡi của hắn đút vào lại rút ra.

Cậu cắn chặt răng, thở hổn hển, ngoái lại muốn nhìn hắn.

Đợi đến khi nơi đó trở nên mềm mại ngập nước, Trịnh Linh mới ngẩng đầu lên, cắn miếng lên mông Hoa Thất, sau đó hạ người, ép hai ngón tay vào trong.

Ngón tay hắn thật dài, từ từ đâm vào rất sâu.

Cảm giác khác lạ nhưng chẳng hề đau, cũng không khó chịu.

Hoa Thất nắm chặt ga giường, thúc giục hắn: “Nhanh lên anh”.

Trịnh Linh thì thầm bên tai: “Lát nữa đừng có khóc lóc xin tha đấy”

“Không thèm xin đâu”.

Nhưng khóc thì được.

“Á!!!”.

Điểm mẫn cảm bên trong vách bị ngón tay Trịnh Linh ấn phải, cổ họng Hoa Thất đột nhiên bật tiếng kêu nấc chói tai. Cậu cũng có phần giật mình, xấu hổ vùi đầu vào cánh tay. Trịnh Linh nín cậu vài lần cũng không ngừng lên.

“Em thích không? Nơi này ấy.” Trịnh Linh lại nhẹ nhàng ấn ấn.

Hoa Thất khẽ gật đầu.

Trịnh Linh rút ra rồi lại đâm thêm ngón nữa, Hoa Thất cảm thấy phía sau kéo giãn, có thấy hơi xót.

Nhưng nếu là hắn, cho dù bị nứt cũng không sao hết.

Mở đường một lát, Trịnh Linh rút tay ra, hắn đặt phân thân ngay trước miệng nhỏ, xác nhận lần cuối cùng: “Anh vào thật đấy?”.

“Mau lên nào.....”.

“Hôm nay sẽ không tha cho em đâu”.

“Nhanh đến..... A!”.

Đầu khác trượt vào. Đau quá! Hoa Thất kẹp chặt mông lại, cậu rất sợ hãi, lớn như vậy làm sao mà vào được.....

Trịnh Linh nhẹ nhàng vuốt ve sau cổ và lưng cậu, đợi đến khi cậu thả lỏng một chút mới tiếp tục nhấn vào sâu thêm.

Sau khi đầu đỉnh đi vào thì trở nên thuận lợi, Hoa Thất thở phào nhẹ nhõm, cổ họng hừ hừ vài tiếng, cắn mu bàn tay rồi nâng mông lên để hắn thúc vào sâu hơn.

Khi hai cơ thể dán chặt vào nhau thì Trịnh Linh bất động, như đang hưởng thụ phút giây cả hai gắn kết. Hấn ôm Hoa Thất, hỏi: “Đau không?”.

Hoa Thất lắc đầu mấy lượt.

Trịnh Linh từ từ đưa đẩy.

Hoa Thất mặt đỏ tía tai, cảm giác Trịnh Linh đang va chạm cọ xát bên trong cơ thể.

Bao lần vào ra, song mỗi cú thúc dường như thoáng chạm vào điểm nhạy cảm.

Khiến toàn thân Hoa Thất như bị điện giật rồi nhanh chóng thoải mái.

Cậu nghĩ kỹ thuật của Trịnh Linh quả thật siêu đỉnh....

Hấn dần tăng tốc, Hoa Thất bắt đắc dĩ lắm mới há miệng, rên rỉ khe khẽ.

Va chạm càng lúc càng lớn, tiếng rên cũng to dần hòa cùng tiếng thở gấp gấp, Hoa Thất chưa bao giờ nghĩ mình sẽ phát ra âm thanh như thế.

Tràng ruột và cơ vòng bị mài đến nóng bừng lên, mềm mại không còn sức lực chống cự, cứ thế mặc hấn ra vào. Phía sau trở nên nhớp nháp. Va chạm lẫn căng đây, cùng sự kích thích ở tuyến tiền liệt tạo nên khoái cảm dâng trào trong cậu.

“Ồ..... Sướng quá.....”. Hoa Thất ứa nước mắt.

27. Chương 27

Động tác Trịnh Linh càng thêm dữ dội, cậu bị đâm vào đến nỗi nghẹn họng, khoái cảm như con sóng triều ào ào dâng lên, lan khắp thân thể, các đầu ngón tay phát run.

Hoa Thất chưa bao giờ biết ân ái lại sướng đến vậy, thoải mái muốn chết.

Eo cậu uốn lên, thân thể không tiếp nhận khoái cảm nhiều hơn, vô thức có ý tránh né. Nhưng Trịnh Linh lại tóm lấy eo cậu, thúc càng lúc càng sâu. Nước mắt Hoa Thất tí tách rơi xuống, miệng kêu rên: “Đừng.....! A! Đừng mà! “.

Hấn rút ra một chút rồi nhanh chóng chạm vào tuyến tiền liệt, Hoa Thất miệng vẫn “đừng đừng” chưa gì đã giật nảy xuất tinh.

Trịnh Linh lại chậm rãi xuyên vào vài lần, sau đó rút ra.

Hoa Thất bắt lấy tay hấn, không cho đứng dậy.

Dương vật còn đang khê giật, vẫn chưa xong việc, cậu sốt ruột hỏi: “Không làm tiếp à?”

“Chẳng phải em bảo “đừng” à?”

“Anh có nói tha cho em đâu?”

“Thế không phải em xin tha sao?”

Hoa Thất nằm úp sấp lại, bảo: “Em không nói nữa, tóm lại anh làm tiếp đi.”

Trịnh Linh phủ lên người cậu, xoa xoa đầu: “Làm nữa sẽ khó chịu, lần đầu tiên cứ vậy đi, ngoan.”

“Không phải thế.....”. Hoa Thất cuống đến suýt khóc: “Anh có tới không?”

Trịnh Linh bắt đắc dĩ, sờ sờ phía sau có hơi sưng đỏ của cậu, Hoa Thất trở mình nói: “Lần này làm chính diện đi”

“Muốn cho anh thấy em bị làm nức nở khóc lóc hử?”.

Bàn tay nhỏ bé giữ lấy mặt hắn “Lúc làm tình anh đừng có nói mà tập trung việc chính được không?”

Trịnh Linh cười ha hả, tách hai chân cậu ra rồi từ từ đâm vào.

Cao trào qua đi rồi lại đi vào quả rất khó chịu, tất cả đau đớn dường như nhún lên gấp bội.

Hoa Thất cau mày, nước mắt chảy xuống tóc mai, hắn cúi xuống hôn cậu, thủ thủ: “Nhịn một chút rồi sẽ ổn thôi.”

Hoa Thất bị hôn đến ngạt thở, cảm giác động tác dưới thân hắn chậm dần, cậu khẽ cắn môi dưới của hắn, bảo: “Im nào.....”.

Khoái cảm lại ủa tới, lần này càng thêm kịch liệt sâu sắc.

Chờ lúc Hoa Thất lại cương, Trịnh Linh mới đẩy nhanh hơn, vào sâu ra nông, đẩy cậu trượt về sau.

Hoa Thất muốn ngấm Trịnh Linh nhưng do sướng quá không mở mắt ra nổi, có cổ cũng thấy mờ mờ bởi nước mắt che phủ, cậu quệt tay lau đi, hắn cúi đầu hôn giọt nước mắt đang rơi, thì thầm: “Trước kia không phát hiện em còn là một túi mít ướt đó”.

“Em, ô chỉ là sướng quá nên khóc thôi. A..... Đừng nói nữa.....”.

“Tại sao không thích để anh nói?”. Trịnh Linh ngừng lại.

“Bởi vì.... ”

Trịnh Linh hỏi cậu: “ Em chịu được không?”

Hoa Thất thấy chết không sờn nhắm mắt lại nói: “Em chịu được! Anh mau làm đi.....”

Trịnh Linh không lè mề nữa mà nhanh chóng xỏ xuyên, Hoa Thất bị làm ư ư a a thành mềm nhũn như nước, chẳng mấy lại bắn. Cảm giác hắn định rút ra, cậu ôm ghì Trịnh Linh, khóc lóc cầu xin: “Đừng đi!”.

Trịnh Linh tiếp tục cày cuốc, bên trong vừa chặt vừa nóng, tràng ruột bởi cơn cao trào không ngừng co rút lại run rẩy, lúc này có muốn bảo hắn dừng lại cũng khó.

Hoa Thất không ngừng gọi tên hắn, cổ họng kêu khóc đến khàn giọng, cuối cùng Trịnh Linh thúc vào thật sâu trong cơ thể hắn rồi xuất dịch.

Hoa Thất đuối sức hoàn toàn, nằm yên bất động trên giường, lúc Trịnh Linh rút ra còn rên khẽ đôi tiếng, sau đó nằm nghiêng, cuộn tròn người lại.

Hắn ôm cái đồng thù lù ấy từ phía sau, hỏi: “Nghỉ một lát hả? Hay định tắm trước?”.

Hoa Thất chẳng còn sức đâu mà trả lời, chỉ cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới vừa sung sướng vừa hạnh phúc.

Trịnh Linh vuốt ve Hoa Thất, nắm lấy tay cậu chơi đùa rồi lại hôn lên sau cổ.

Nghỉ ngơi một lát, hắn bế cậu vào phòng tắm.

Hoa Thất đứng dựa vào tường, Trịnh Linh xả nước ướt người cậu, rồi bóp sữa tắm, thoa cho cậu, tắm rửa cho cậu cực kỳ lão luyện. Sau khi xối nước sạch bọt, liền bảo cậu xoay qua chỗ khác, ngón tay lách vào bên trong lỗ ra dịch thể đã bắn vào trước đó.

Hoa Thất đứng cũng không vững, cậu hỏi Trịnh Linh: “Em muốn thử một lần nữa”.

Trịnh Linh nhìn cậu với cặp mắt khác xưa, nói: “Em giỏi đấy”. Như cậu mong muốn, hắn đỡ lấy phân thân đâm vào bên trong của mình còn chưa khép lại.

Vào hơn chục lần, Trịnh Linh thấy Hoa Thất không ổn lắm, bèn hỏi: “Em chịu nổi không đó?”

Cậu lắc đầu đáp: “Lần này thật sự không chịu được rồi.”

Trịnh Linh lại rút phân thân ra, lại đưa tay vào làm sạch, ghé vào bên tai cậu thì thầm: “Khuya rồi, cố nhịn một chút”.

Hoa Thắt cắn cổ tay, hai chân run lấy bầy, sau khi hấn lấy sạch nhóp nháp bên trong thì trượt xuống, Trịnh Linh vội tóm lấy cậu, đoạn ôm cậu gọi đầu.

Từ phòng tắm đi ra, Hoa Thắt hoàn toàn không thể cử động, Trịnh Linh lau khô người cậu rồi thả xuống giường. Tiếp đó hấn rót nước cho Hoa Thắt, sau đó đi lấy chút đồ ăn dứt cho cậu ngay tại giường.

Hoa Thắt cầm tay Trịnh Linh không cho hấn đi, Trịnh Linh liền để chén đĩa một bên trên đất còn mình trườn lên giường, xốc chân lên chui vào ôm cậu vào ngực, trấn an: “Ngủ đi”

28. Chương 28

Hai người ở đó hai ngày, sau đó cùng về nhà riêng.

Hoa Thắt đánh một giấc. Lúc dậy, tâm trạng cậu cực kì tốt. Phải cái là ngồi xe lâu nên bị ê mông. Trịnh Linh liền lót chăn ở ghế sau cho cậu nằm.

Nhưng mà Hoa Thắt nằm cũng chẳng ngủ được, suốt đường, cậu quấy nhiễu Trịnh Linh: “Em thấy anh có vẻ nhiều kinh nghiệm phết nhờ.”

“Trước có xem phim để học tập mà.”

Hoa Thắt thâm nghĩ, học qua phim và học qua chữ đúng là hiệu quả khác nhau thật. Cậu tiếp: “Kỹ thuật của anh tốt thật đó.”

“Đúng vậy.”

“Còn lâu ra.”

“Đương nhiên.”

“Còn nhịn giỏi, phóng như ý.”

“Chuyện ấy giỏi mà.”

“Anh nói xem, anh cao ráo đẹp trai, lại còn nhiều tiền, tích cách cũng cực kì tử tế, rồi cả của quý cũng ngon nghê hết xảy. Sao lại có người đá anh được nhỉ, thế rốt cục lúc anh lạnh lòng là lạnh đến độ nào vậy?”

“Trước đây em vẫn nghi anh có vấn đề ở chuyện ấy hả?”

“Có chút...”

“Đừng lo.”

“...Vâng.”

“Tết này em không về nhà thật sao?”

“Không về.” Hoa Thắt kiên quyết. Suy nghĩ một chốc, cậu tiếp: “Sang năm sẽ về!”

“Ừ.”

Hoa Thắt trở mình, gói đầu lên tay, hỏi: “Trưa nay anh muốn ăn gì?”

“Anh định nấu cho em mà!”

“Thôi thôi, em đau mông chứ không đau tay. Để anh nấu thì ngộ độc chết cả hai à.”

“Vậy thì ăn mì!”

“Tạm bợ thế? Vậy tối thì sao?”

“Tối húp cháo.”

“Ăn kèm món gì?”

“Dưa chuột muối.”

“Thanh đạm thế, anh chuyển sang ăn chay rồi hả?”

“Mông em đang đau, nên ăn thanh đạm chút mới tốt.”

“Em nấu cho, nói mau, anh muốn ăn gì?”

“Anh nhớ trong tủ lạnh nhà mình có cánh gà.”

“Vậy làm cánh gà chiên, gì nữa không?”

“Làm trứng xào cà chua nữa nha!”

“Nhìn món anh chọn kìa. Có đầu bếp bậc này cơ mà. Đúng là dùng dao mổ trâu giết gà.”

“Vậy anh muốn ăn Mãn Hán Toàn Tịch.”

108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng của những món trong này được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa

“Anh đánh đổ em đấy à!”

“Cần nguyên liệu nấu ăn gì, để lát nữa anh đi mua.”

Hoa Thất không đáp, Trịnh Linh nghĩ cậu dối rồi. Nhân lúc đèn đỏ, anh quay ra ghế sau, thấy cậu đã ôm chần ngủ say sưa từ bao giờ.

Trịnh Linh tăng nhiệt độ trong xe lên một chút, rồi mỉm cười tiếp tục lên đường.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-xom-nho>